

VOORTDUREND GEBED:

WAT BELEMMERT HET?

Door Dwight L. Moody

INHOUDSOPGAVE

Voorafgaande opmerking

HOOFDSTUK I.	DE GEBEDEN VAN DE BIJBEL.
HOOFDSTUK II.	ADORATIE.
HOOFDSTUK III.	BEKENTENIS.
HOOFDSTUK IV.	RESTITUTIE.
HOOFDSTUK V.	DANKBAARHEID.
HOOFDSTUK VI.	VERGEVING.
HOOFDSTUK VII.	EENHEID.
HOOFDSTUK VIII.	GELOOF.
HOOFDSTUK IX.	AANVRAAG.
HOOFDSTUK X.	ONDERWERPING.
HOOFDSTUK XI.	VERHOORDE GEBEDEN.

DOOR

D. L. MOODY.

(versie 1884)

VOORAFGAANDE OPMERKING

De twee eerste en essentiële genademiddelen zijn het Woord van God en gebed. Hierdoor komen we tot bekering, want we worden wedergeboren door het Woord van God, dat leeft en blijft tot in eeuwigheid; en wie de naam van de Heer aanroept, zal behouden worden.
Ook daardoor groeien we; want we worden aangespoord om te verlangen naar de oprechte melk van het Woord, opdat we daardoor groeien, en we kunnen niet groeien in genade en in de kennis van de Heer Jezus Christus, tenzij we ook tot Hem spreken in gebed.

Het is door het Woord dat de Vader ons heiligt; maar er wordt ons ook geboden om te waken en te bidden, opdat we niet in verzoeking komen.

Deze twee genademiddelen moeten in hun juiste verhouding gebruikt worden. Als we het Woord lezen en niet bidden, kunnen we opgeblazen raken door kennis, zonder de liefde die opbouwt. Als we bidden zonder het Woord te lezen, zullen we onwetend zijn over de gedachten en de wil van God, en

mystiek en fanatiek worden, en vatbaar om door elke wind van leer omgeblazen te worden.

De volgende hoofdstukken gaan in het bijzonder over gebed; maar om ervoor te zorgen dat onze gebeden voor die dingen zijn die naar de wil van God zijn, moeten ze gebaseerd zijn op de openbaring van Zijn eigen wil aan ons; want van Hem, en door Hem, en tot Hem zijn alle dingen; en het is alleen door het horen van Zijn Woord, waarin we Zijn bedoelingen met ons en met de wereld leren kennen, dat we aanvaardbaar kunnen bidden, biddend in de Heilige Geest, die dingen vragend die Hem welgevallig zijn.

Deze toespraken moeten niet beschouwd worden als uitputtend, maar als suggestief. Dit grote onderwerp is het thema geweest van Profeten en Apostelen, en van alle goede mensen in alle tijden van de wereld; en mijn verlangen in het uitzenden van dit kleine boekdeel is om Gods kinderen aan te moedigen om door gebed te zoeken naar "het bewegen van het Wapen dat de wereld beweegt".

D. L. Moody

Gebed ---

Gebed werd aangesteld om
De zegeningen die God ontwerpt te geven;
Zolang zij leven, moeten christenen bidden, want
alleen zolang zij bidden, leven zij.

En zullen we in doodse stilte liggen,
Wanneer Christus staat te wachten op ons gebed?
Mijn ziel, gij hebt een Vriend in de hoge; sta op en beproef uw belang daar.

Als pijn pijn doet, of onrecht onderdrukt;
Als zorgen afleiden, of angsten ontmoedigen;
Als schuld deprimeert, als zonde leed veroorzaakt; de remedie ligt voor u - Bid!

Vertrouw op Christus, gij kunt niet falen; maak al uw wensen en verlangens bekend.
Vrees niet; Zijn verdiensten moeten zegevieren;
Vraag wat gij wilt, het zal geschieden!

- Joseph Hart.

HOOFDSTUK I.

DE GEBEDEN VAN DE BIJBEL.

Degenen die de diepste indruk hebben achtergelaten op deze door zonde vervloekte aarde waren mannen en vrouwen van gebed. Je zult merken dat GEBED de machtige kracht is geweest die niet alleen God, maar ook de mens heeft bewogen. Abraham was een man van gebed en engelen daalden uit de hemel neer om met hem te spreken. Jakobs gebed werd verhoord in het wonderbaarlijke gesprek in Peniël, waardoor hij zo'n machtige zegen kreeg en het hart van zijn broer Ezau werd verzacht; het kind Samuël werd gegeven in antwoord op het gebed van Hannah; Elia's gebed sloot de hemel voor drie jaar en zes maanden, en hij bad opnieuw en de hemel gaf regen.

De apostel Jakobus vertelt ons dat de profeet Elia een man was "onderworpen aan dezelfde hartstochten als wij." Ik ben dankbaar dat die mannen en vrouwen die zo machtig waren in gebed, net als wij waren. We zijn geneigd om te denken dat die profeten en machtige mannen en vrouwen van vroeger anders waren dan wij. Zeker, ze leefden in een veel donkerder tijdperk, maar ze hadden dezelfde hartstochten als wij.

We lezen dat Elia bij een andere gelegenheid vuur liet neerdalen op de berg Karmel. De profeten van Baäl schreeuwden lang en hard, maar er kwam geen antwoord. De God van Elia hoorde en verhoorde zijn gebed. Laten we

onthouden dat de God van Elia nog steeds leeft. De profeet werd weggevoerd en ging naar de hemel, maar zijn God leeft nog steeds en wij hebben dezelfde toegang tot Hem als Elia had. We hebben hetzelfde recht om naar God te gaan en het vuur uit de hemel te vragen om naar beneden te komen en onze lusten en passies te verteren - om ons vuil te verbranden en Christus door ons heen te laten schijnen.

Elisa bad en het leven kwam terug in een dood kind. Veel van onze kinderen zijn dood in overtredingen en zonden. Laten we doen zoals Elisa; laten we God smeken om hen op te wekken in antwoord op onze gebeden.

Manasse, de koning, was een goddeloos man en had alles gedaan wat hij kon tegen de God van zijn vader; maar toen hij in Babel tot God riep, werd zijn roep verhoord en werd hij uit de gevangenis gehaald en op de troon in Jeruzalem gezet. Als God gehoor gaf aan het gebed van de goddeloze Manasse, dan zal Hij het onze zeker verhoren in de tijd van onze benauwdheid. Is dit niet een tijd van benauwdheid voor een groot aantal van onze medemensen? Zijn er niet veel onder ons wiens harten belast zijn? Als we naar de troon der genade gaan, laten we ons dan herinneren dat GOD GEBEDEN VERHOORD.

Kijk nog eens naar Simson. Hij bad en zijn kracht kwam terug, zodat hij bij zijn dood meer mensen doodde dan tijdens zijn leven. Hij was een herstelde spijbelaar en hij had macht bij

God. Als zij die ontrouw zijn geweest maar terugkeren naar God, dan zullen ze zien hoe snel God gebeden zal verhoren.

Job bad en zijn gevangenschap werd gekeerd. Er kwam licht in de plaats van duisternis en God verhief hem tot boven de hoogte van zijn vroegere voorspoed - in antwoord op gebed.

Daniël bad tot God en Gabriël kwam hem vertellen dat hij een man was die zeer geliefd was bij God. Drie keer kwam die boodschap tot hem vanuit de hemel in antwoord op gebed. De geheimen van de hemel werden hem meegedeeld en er werd hem verteld dat Gods Zoon zou worden afgesneden voor de zonden van Zijn volk. We vinden ook dat Cornelius bad; en Petrus werd gezonden om hem woorden te vertellen waardoor hij en de zijnen gered zouden worden. In antwoord op het gebed kwam deze grote zegen over hem en zijn gezin. Petrus was 's middags naar het dak van het huis gegaan om te bidden, toen hij dat wonderbaarlijke visioen kreeg van het laken dat uit de hemel neerdaalde. Het was toen God zonder ophouden voor Petrus bad, dat de engel werd gezonden om hem te verlossen.

Dus door de hele Schrift heen zul je zien dat wanneer gelovig gebed naar God opsteeg, het antwoord naar beneden kwam. Ik denk dat het een heel interessante studie zou zijn om dwars door de Bijbel heen te gaan en te zien wat er gebeurde toen Gods volk op hun knieën tot Hem riep. De studie zou ons geloof zeker enorm versterken - het zou laten zien hoe wonderbaarlijk God heeft verhoord en bevrijd toen de roep om hulp tot Hem opging.

Kijk naar Paulus en Silas in de gevangenis van Filippi. Terwijl ze baden en lof zongen, werd de plaats opgeschud en de gevangenbewaarder bekeerde zich. Waarschijnlijk heeft die ene bekering meer gedaan dan alle andere die in de Bijbel staan om mensen in het koninkrijk van God te brengen. Hoevelen zijn gezegend in hun zoektocht naar het antwoord op de vraag: "Wat moet ik doen om gered te worden?". Het was het gebed van die twee godvruchtige mannen dat de gevangenbewaarder op zijn knieën bracht en dat hem en zijn familie zegende.

Herinner je hoe Stefanus, toen hij bad en omhoog keek, de hemelen geopend zag en de Mensenzoon aan de rechterhand van God; het licht van de hemel viel op zijn gezicht zodat het straalde. Herinner je ook hoe het gezicht van Mozes straalde toen hij van de berg afdaalde; hij was in gemeenschap met God geweest. Dus als we echt in gemeenschap met God komen, verheft Hij Zijn aangezicht over ons; en in plaats van dat we sombere blikken hebben, zullen onze gezichten stralen, omdat God onze gebeden heeft gehoord en verhoord.

Ik wil speciale aandacht vragen voor Christus als een voorbeeld voor ons in alle dingen; in niets meer dan in gebed. We lezen dat Christus voor alles tot Zijn Vader bad. Elke grote crisis in Zijn leven werd voorafgegaan door gebed. Laat me een paar passages citeren. Tot een paar jaar geleden is het me nooit opgevallen dat Christus aan het bidden was tijdens Zijn doopsel. Terwijl Hij bad, werd de hemel geopend en de Heilige Geest daalde op Hem neer. Een andere grote gebeurtenis in Zijn leven was Zijn Gedaanteverandering. "Terwijl Hij bad,

veranderde de vorm van Zijn gelaat en Zijn kleding werd wit en glinsterend."

We lezen opnieuw: "Het geschiedde in die dagen dat Hij uitging naar een berg om te bidden, en de hele nacht doorging in gebed tot God." Dit is de enige plaats waar staat dat de Heiland een hele nacht in gebed doorbracht. Wat stond er te gebeuren? Toen Hij van de berg afkwam, verzamelde Hij Zijn discipelen om Zich heen en preekte die grote toespraak die bekend staat als de Bergrede - de meest wonderbaarlijke preek die ooit voor sterfelijke mensen is gepredikt. Waarschijnlijk heeft geen enkele preek zoveel goed gedaan, en er ging een nacht van gebed aan vooraf. Als we met onze preken de harten en gewetens van de mensen willen bereiken, moeten we veel tot God bidden dat het woord kracht mag hebben.

In het Johannesevangelie lezen we dat Jezus bij het graf van Lazarus Zijn ogen ten hemel sloeg en zei: "Vader, Ik dank U dat Gij Mij gehoord hebt; en Ik weet dat Gij Mij altijd hoort; maar vanwege het volk dat er bij staat, heb Ik het gezegd, opdat zij geloven dat Gij Mij gezonden hebt." Merk op dat Hij, voordat Hij de doden tot leven sprak, met Zijn Vader sprak. Als onze geestelijk doden opgewekt moeten worden, moeten we eerst kracht bij God krijgen. De reden dat we zo vaak falen in het bewegen van onze medemensen is dat we proberen hen te winnen zonder eerst kracht bij God te krijgen. Jezus stond in verbinding met Zijn Vader en daarom kon Hij er zeker van zijn dat Zijn gebeden verhoord werden.

We lezen opnieuw, in de twaalfde van Johannes, dat Hij tot de Vader bad. Ik denk dat dit een van de droevigste hoofdstukken in de hele Bijbel is. Hij stond op het punt om de Joodse natie te verlaten en verzoening te doen voor de zonde van de wereld. Hoor wat Hij zegt: "Nu is Mijn ziel verontrust, en wat zal Ik zeggen?
Vader, red Mij van dit uur; maar om deze reden ben Ik tot dit uur gekomen." Hij was bijna onder de schaduw van het kruis; de ongerechtigheden van de mensheid stonden op het punt om op Hem gelegd te worden; één van Zijn twaalf discipelen zou Hem verloochenen en zweren dat hij Hem nooit gekend had; een ander zou Hem verkopen voor dertig zilverlingen; allen zouden Hem verlaten en vluchten. Zijn ziel was zeer bedroefd en Hij bad; toen Zijn ziel bedroefd was, sprak God tot Hem. Toen in de hof van Getsemane, terwijl Hij bad, verscheen er een engel om Hem te versterken. In antwoord op Zijn roep: "Vader, verheerlijk Uw Naam," hoort Hij een stem die uit de heerlijkheid neerdaalt - "Ik heb haar beide verheerlijkt en zal haar opnieuw verheerlijken."

Een ander gedenkwaardig gebed van onze Heer was in de hof van Getsemane: "Ik wil uw aandacht vestigen op het vastgelegde feit dat het antwoord vier keer recht uit de hemel neerdaalde terwijl de Heiland tot God bad. De eerste keer was bij Zijn doop, toen de hemelen werden geopend en de Geest op Hem neerdaalde in antwoord op Zijn gebed. Opnieuw verscheen God op de berg der gedaanteverandering en sprak tot Hem. Toen de Grieken kwamen die Hem wilden zien, werd de stem van God gehoord die Zijn roep beantwoordde; en toen

Hij midden in Zijn lijdensweg tot de Vader riep, werd er opnieuw een direct antwoord gegeven. Ik twijfel er niet aan dat deze dingen zijn opgetekend om ons aan te moedigen om te bidden.

We lezen dat Zijn discipelen naar Hem toe kwamen en zeiden: "Heer, leer ons bidden." Er staat niet dat Hij hen leerde preken. Ik heb vaak gezegd dat ik liever wil weten hoe ik moet bidden als Daniël dan hoe ik moet preken als Gabriël. Als je liefde in je ziel krijgt, zodat de genade van God kan neerdalen in antwoord op gebed, dan zal het geen moeite kosten om de mensen te bereiken. Het is niet door welsprekende preken dat verloren zielen bereikt zullen worden; we hebben de kracht van God nodig zodat de zegen kan neerdalen.

Het gebed dat onze Heer zijn discipelen leerde wordt gewoonlijk het Onze Vader genoemd. Ik denk dat het gebed van de Heer, beter gezegd, het gebed in het zeventiende vers van Johannes is. Dat is het langste gebed dat Jezus ooit heeft uitgesproken. Je kunt het langzaam en aandachtig lezen in ongeveer vier of vijf minuten. Ik denk dat we hier een les uit kunnen leren. De gebeden van onze Meester waren kort als ze in het openbaar werden uitgesproken; als Hij alleen met God was, was dat anders en kon Hij de hele nacht doorbrengen in gemeenschap met Zijn Vader. Mijn ervaring is dat degenen die het meest bidden in hun kamer, over het algemeen korte gebeden doen in het openbaar. Lange gebeden zijn maar al te vaak helemaal geen gebeden en ze vermoeien de mensen. Hoe kort was het gebed van de tollenaar: "God, wees mij zondaar

genadig!" Het gebed van de Syrofenicicische vrouw was nog korter: "Heer help mij!" Ze ging recht op haar doel af en kreeg wat ze wilde. Het gebed van de dief aan het kruis was kort: "Heer, gedenk mij als Gij in Uw Koninkrijk komt!" Petrus' gebed was: "Heer, red mij, of ik verga!" Dus als je de Schrift doorneemt, zul je zien dat de gebeden die direct antwoord brachten over het algemeen kort waren. Laten onze gebeden to the point zijn en God gewoon vertellen wat we willen.

In het gebed van onze Heer in Johannes 17 vinden we dat Hij zeven verzoeken deed - één voor Zichzelf, vier voor Zijn discipelen om Hem heen en twee voor de discipelen van de eeuwen daarna. Zes keer herhaalt Hij in dat ene gebed dat God Hem gezonden had. De wereld zag Hem als een bedrieger en Hij wilde dat ze wisten dat Hij door de hemel gezonden was. Hij spreekt negen keer over de wereld en spreekt vijftig keer over Zijn discipelen en degenen die in Hem geloven.

Het laatste gebed van Christus aan het kruis was kort: "Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen." Ik geloof dat dat gebed werd verhoord. We zien dat daar voor het kruis een Romeinse centurio zich bekeerde. Het was waarschijnlijk in antwoord op het gebed van de Heiland. Ik geloof dat de bekering van de dief een antwoord was op dat gebed van onze gezegende Heer. Saulus van Tarsus kan het gehoord hebben en de woorden kunnen hem gevolgd zijn toen hij naar Damascus reisde; zodat toen de Heer onderweg tot hem sprak, hij de stem herkende. Eén ding weten we wel: op de Pinksterdag werden

enkele van de vijanden van de Heer bekeerd. Dat was zeker in antwoord op het gebed: "Vader, vergeef het hun!".

Daarom zien we dat gebed een hoge plaats inneemt onder de oefeningen van een geestelijk leven. Al Gods mensen zijn biddende mensen. Kijk bijvoorbeeld naar Baxter! Hij bevlekte de muren van zijn studeerkamer met biddende adem; en nadat hij gezalfd was met de zalving van de Heilige Geest, zond hij een rivier van levend water over Kidderminster en bekeerde honderden mensen. Luther en zijn metgezellen waren mannen die zo machtig tot God smeekten, dat zij de betovering van eeuwen verbraken en naties aan de voet van het kruis onderwierpen. John Knox greep heel Schotland in zijn sterke armen van geloof; zijn gebeden maakten tirannen doodsbang. Whitefield ging, na veel heilige, trouwe pleidooien, naar de beurs van de duivel en haalde op één dag meer dan duizend zielen uit de klauw van de leeuw. Zie een biddende Wesley meer dan tienduizend zielen tot de Heer keren! Kijk naar de biddende Finney, wiens gebeden, geloof, preken en geschriften dit hele land door elkaar hebben geschud en een golf van zegen door de kerken aan beide zijden van de zee hebben gezonden.

Dr. Guthrie spreekt op deze manier over gebed en de noodzaak ervan: "Het eerste ware teken van geestelijk leven, gebed, is ook het middel om het te onderhouden. De mens kan net zo goed lichamelijk leven zonder te ademen, als geestelijk zonder te bidden. Er is een klasse dieren - de walvisachtigen, noch vissen noch zeevogels - die de diepte bewonen. Het is hun thuis, ze verlaten het nooit voor de kust; toch moeten ze,

hoewel ze onder de golven zwemmen en de donkerste diepten peilen, steeds weer naar de oppervlakte komen zodat ze lucht kunnen inademen. Zonder dat zouden deze vorsten van de diepte niet kunnen bestaan in het dichte element waarin ze leven, en bewegen, en hun wezen hebben. En iets soortgelijks als wat aan hen wordt opgelegd door een fysieke noodzaak, moet de Christen doen door een geestelijke noodzaak. Door steeds op te stijgen naar God, door te bidden naar een hoger, zuiverder gebied voor de toevoer van Goddelijke genade, onderhoudt hij zijn geestelijk leven. Verhinder deze dieren om naar de oppervlakte te stijgen en ze sterven door gebrek aan adem; verhinder de Christen om naar God te stijgen en hij sterft door gebrek aan gebed. Geef me kinderen', riep Rachel, 'anders sterf ik'. Laat me ademen,' zegt een man hijgend, 'anders sterf ik. Laat me bidden,' zegt de christen, 'anders sterf ik.

"Sinds ik begon," zei Dr. Payson toen hij nog student was. "om Gods zegen over mijn studie af te smeken, heb ik in één week meer gedaan dan in het hele jaar daarvoor." Luther zei, toen hij het meest onder druk stond met zijn werk: "Ik heb zoveel te doen dat ik niet verder kan zonder drie uur per dag te bidden." En niet alleen theologen denken en spreken vol lof over gebed; mannen van alle rangen en standen in het leven hebben hetzelfde gevoeld. Generaal Havelock stond om vier uur op, als het uur om te marcheren zes uur was, liever dan het kostbare voorrecht van gemeenschap met God te verliezen voordat hij op weg ging. Sir Matthew Hale zegt: "Als ik 's

ochtends niet bid en Gods Woord niet lees, gaat er de hele dag niets goed."

"Een groot deel van mijn tijd," zei McCheyne, "besteed ik aan het afstemmen van mijn hart op het gebed. Het is de schakel die de aarde met de hemel verbindt."

Een uitgebreide kijk op het onderwerp zal laten zien dat er negen elementen zijn die essentieel zijn voor waar gebed. Het eerste is Aanbidding; we kunnen God in het begin niet op een niveau ontmoeten. We moeten Hem benaderen als Iemand die ver buiten ons bereik of zicht ligt. Het volgende is Biechten; zonde moet uit de weg worden geruimd. We kunnen geen gemeenschap met God hebben zolang er enige overtreding tussen ons is. Als je een man onrecht hebt aangedaan, kun je geen gunst van die man verwachten totdat je naar hem toe gaat en de fout belijdt. Restitutie is een andere; we moeten het onrecht goedmaken, waar mogelijk. Dankzegging is het volgende; we moeten dankbaar zijn voor wat God al voor ons gedaan heeft. Dan komt Vergeving, en dan Eenheid; en dan voor gebed, zoals deze dingen voortbrengen, moet er Geloof zijn. Aldus beïnvloed, zullen we klaar zijn om directe Verzoeking aan te bieden. We horen veel bidden dat alleen maar vermanend is, en als je de ogen van de man niet gesloten zag, zou je denken dat hij aan het preken was. Dan is veel dat gebed genoemd wordt gewoon het vinden van fouten. Er moet meer *verzoek* in onze gebeden zijn. Na dit alles moet er onderwerping komen. Tijdens het bidden moeten we bereid zijn om de wil van God te aanvaarden. We zullen deze negen

elementen in detail beschouwen en ons onderzoek afsluiten met voorvallen die illustratief zijn voor de zekerheid dat we, onder zulke omstandigheden, Antwoorden op gebed ontvangen.

HOOFDSTUK II.

ADORATIE

Dit is gedefinieerd als de handeling van het geven van Goddelijke eer, met inbegrip van eerbied, achting en liefde. Het betekent letterlijk de hand op de mond leggen, "de hand kussen"; in Oosterse landen is dit een van de grote tekenen van respect en onderwerping. Het belang om in deze geest voor God te komen is groot, daarom wordt het ons zo vaak ingeprent in het Woord van God.

Rev. Newman Hall zegt in zijn werk over het Onze Vader: "De aanbidding van de mens is, afgezien van de openbaring, altijd gekenmerkt geweest door egoïsme. We komen tot God om Hem te danken voor de voordelen die we al hebben ontvangen, of om nog meer voordelen af te smeken: voedsel, kleding, gezondheid, veiligheid, comfort. Net als Jakob in Bethel zijn we geneigd om de aanbidding die we God geven te koppelen aan 'voedsel om te eten en kleding om aan te trekken'. Deze stijl van smeekbeden, waarin het eigen ik over het algemeen voorafgaat en overheerst, als het onze smeekbeden al niet helemaal opslokt, zien we niet alleen bij de aanhangers van valse systemen, maar ook in de meerderheid van de gebeden van belijdende christenen. Onze gebeden zijn als de Parthische ruiters, die de ene kant oprijden terwijl ze de andere kant opkijken; we schijnen naar God toe te gaan, maar we denken vooral aan onszelf. En dit kan de reden zijn waarom onze gebeden vaak worden uitgezonden, zoals de raaf uit de ark van

Noach, en nooit terugkeren. Maar wanneer we de glorie van God tot het voornaamste doel van onze toewijding maken, gaan ze uit zoals de duif, en keren ze met een olijftak weer tot ons terug."

Laat me je verwijzen naar een passage in de profetieën van Daniël. Hij was één van de mannen die wist hoe hij moest bidden; zijn gebed bracht de zegen van de hemel over hemzelf en zijn volk. Hij zegt: "Ik richtte mijn aangezicht tot de Here God, om te zoeken door gebed en smekingen, met vasten, en rouwgewaad en as; en ik bad tot de Here, mijn God, en deed mijn belijdenis, en zei: Here, de grote en vreselijke God, die het verbond bewaart en barmhartigheid betoont aan hen die Hem liefhebben, en aan hen die Zijn geboden bewaren!".

De gedachte waar ik speciaal de aandacht op wil vestigen wordt overgebracht door de woorden: "O Heer, de grote en vreselijke God!". Daniël nam zijn juiste plaats in voor God - in het stof; hij plaatste God op Zijn juiste plaats. Het was toen Abraham op zijn gezicht lag, neergebogen voor God, dat God tot hem sprak. Heiligheid behoort God toe; zondigheid behoort ons toe.

Brooks, die grote oude puriteinse schrijver, zegt: "Een persoon van echte heiligheid wordt veel getroffen en opgenomen in de bewondering van de heiligheid van God. Onheilige personenen kunnen enigszins aangedaan en ingenomen zijn met de andere voortreffelijkheden van God; het zijn alleen heilige zielen die

aangedaan en ingenomen zijn met Zijn heiligheid. Hoe heiliger iemand is, hoe dieper hij hierdoor geraakt wordt. Voor de heilige engelen is de heiligheid van God de fonkelende diamant in de ring van heerlijkheid. Maar onheilige personen worden door van alles en nog wat getroffen en gegrepen in plaats van door dit. Niets maakt de zondaar zo onrustig als een verhandeling over de heiligheid van God; het is als het handschrift op de muur; niets doet het hoofd en het hart van een zondaar zo pijnigen als een preek over de Heilige; niets gromt en grijpt, niets steekt en beangstigt ongeheiligden, als een levendige uiteenzetting over de heiligheid van God. Maar voor heilige zielen zijn er geen toespraken die meer bij hen passen en hen meer tevreden stellen, die hen meer verheugen en opbeuren, die hen meer behagen en voordeel opleveren, dan de preken die op de meest volledige en krachtige manier ontdekken dat God heerlijk is in heiligheid." Dus als we voor God komen, moeten we Zijn naam aanbidden en vereren.

Hetzelfde wordt naar voren gebracht in Jesaja:

"In het jaar dat koning Uzzia stierf, zag ik ook de Heer zitten op een troon, hoog en verheven, en zijn sleep vulde de tempel. Daarboven stonden de serafijnen; elk had zes vleugels; met twee bedekte hij zijn gezicht, en met twee bedekte hij zijn voeten, en met twee vloog hij. En de een riep tot de ander en zei: Heilig, heilig, heilig is de Here der heerscharen; de ganse aarde is vol van zijn heerlijkheid."

Als we de heiligheid van God zien, zullen we Hem aanbidden en grootmaken. Mozes moest dezelfde les leren. God zei tegen hem dat hij zijn schoenen van zijn voeten moest trekken, want de plaats waar hij stond was heilige grond. Wanneer we mensen horen die proberen te doen alsof ze heilig zijn en over hun heiligheid spreken, maken ze de heiligheid van God belachelijk. Het is Zijn heiligheid waarover we moeten nadenken en spreken; als we dat doen, zullen we in het stof liggen. Je herinnert je ook hoe het met Petrus was. Toen Christus Zich aan hem bekendmaakte, zei hij: "Ga weg van mij, want ik ben een zondig mens, o Heer!" Een aanblik van God is genoeg om ons te laten zien hoe heilig Hij is en hoe onheilig wij zijn.

Ook Job moest dezelfde les geleerd worden. "Job antwoordde de Heer en zei: Zie, ik ben verachtelijk; wat zal ik U antwoorden? Ik zal mijn hand op mijn mond leggen."

Als je Job hoort discussiëren met zijn vrienden, zou je denken dat hij een van de heiligste mannen is die ooit heeft geleefd. Hij was ogen voor de blinden en voeten voor de lammen; hij voedde de hongerigen en kleedde de naakten. Wat een wonderbaarlijk goede man was hij! Het was allemaal ik, ik, ik. Eindelijk zei God tegen hem: "Gord je lendenen als een man, en ik zal je een paar vragen stellen." Op het moment dat God Zich openbaarde, veranderde Job van taal. Hij zag zijn eigen slechtheid en Gods reinheid. Hij zei: "Ik heb van U gehoord door het gehoor van het oor, maar nu ziet mijn oog U; daarom verafschuw ik mijzelf en bekeer mij in stof en as."

Hetzelfde zien we in de gevallen van hen die tot onze Heer kwamen in de dagen van Zijn vlees; zij die op het rechte pad kwamen, de zegen zochten en verkregen, gaven blijk van een levendig besef van Zijn oneindige superioriteit boven henzelf. De centurio, over wie we lezen in de achtste van Matteüs, zei: "Heer, ik ben niet waardig dat Gij onder mijn dak komt"; Jaïrus "aanbad Hem" toen hij zijn verzoek indiende; de melaatse, de Syrofenicische vrouw "kwam en viel aan Zijn voeten"; de man vol melaatsheid "die Jezus zag, viel op zijn aangezicht". Zo zei ook de geliefde discipel, sprekend over het gevoel dat zij over Hem hadden toen zij bij Hem verbleven als hun Heer: "Wij zagen Zijn heerlijkheid, de heerlijkheid als van de eniggeborene des Vaders, vol van genade en waarheid." Hoe intiem hun gezelschap ook was, en hoe teder hun liefde ook was, zij eerden evenveel als zij met elkaar communiceerden, en aanbaden evenveel als zij liefhadden.
We kunnen over elke gebedsdaad zeggen wat George Herbert zegt over openbare erediensten:

"Wanneer uw voet eenmaal de kerk binnengaat,
wees dan nederig;
God is meer dan gij, want gij zijt
daar alleen met Zijn toestemming.
Pas dan op en maak u tot een en al
eerbied en vrees.
Kniel neer bedorven hooghartige, verlaat uw staat.
Allen zijn gelijk binnen de poort van de kerk."

De wijze man zegt: "Houd uw voet gereed als gij naar het huis Gods gaat, en wees eerder bereid te horen dan het offer van

dwazen te brengen; want zij bedenken niet dat zij kwaad doen. Wees niet onbedachtzaam met uw mond, en laat uw hart niet haastig zijn om iets uit te spreken voor God; want God is in de hemel, en gij op aarde - laat daarom uw woorden weinig zijn."

Als we worstelen om een hoger leven te leiden en iets te weten te komen van Gods heiligheid en reinheid, dan is het nodig om met Hem in contact te komen, zodat Hij Zichzelf kan openbaren. Dan zullen we onze plaats voor Hem innemen, zoals die mannen van vroeger gedwongen werden te doen. We zullen Zijn Naam heiligen - zoals de Meester Zijn discipelen leerde, toen Hij zei: "Uw Naam worde geheiligd." Als ik denk aan de oneerbiedigheid van de huidige tijd, lijkt het mij dat we in slechte dagen zijn terechtgekomen.

Laten wij, als Christenen, wanneer we in gebed tot God naderen, Hem de juiste plaats geven. "Laten we genade hebben om God aangenaam te dienen, met eerbied en godvrezendheid, want onze God is een verterend vuur."

HOOFDSTUK III.

BEKENTENIS.

Een ander element in echt gebed is belijdenis. Ik wil niet dat christelijke vrienden denken dat ik tegen ongeredden praat. Ik denk dat wij als christenen heel wat zonden te belijden hebben.

Als je teruggaat naar de Schriftteksten, dan zul je zien dat de mensen die het dichtst bij God leefden en de meeste macht bij Hem hadden, degenen waren die hun zonden en mislukkingen beleden. Daniël bekende, zoals we gezien hebben, zijn zonden en die van zijn volk. Toch is er niets tegen Daniël opgetekend. Hij was één van de beste mannen die toen op aarde rondliepen en toch was zijn zondebelijdenis één van de diepste en nederigste die ooit is opgetekend. Brooks zegt, verwijzend naar Daniëls belijdenis: "In deze woorden heb je zeven omstandigheden die Daniël gebruikt bij het belijden van zijn zonden en die van het volk; en allemaal om ze te verhogen en te verergeren. Ten eerste: 'Wij hebben gezondigd;' ten tweede: 'Wij hebben ongerechtigheid begaan;' ten derde: 'Wij hebben goddeloos gehandeld;' ten vierde: 'Wij zijn tegen U in opstand gekomen;' ten vijfde: 'Wij zijn van Uw bevelen afgeweken;' ten zesde: 'Wij hebben niet naar Uw knechten geluisterd;' ten zevende: 'Noch onze vorsten, noch al het volk van het land.' Deze zeven verzwaringen die Daniël in zijn belijdenis opsomt, zijn onze meest serieuze overweging waard."

Job was ongetwijfeld een heilig man, een machtig vorst, maar toch moest hij in het stof vallen en zijn zonden belijden. Zo vind je het overal in de Schrift. Toen Jesaja de reinheid en heiligheid van God zag, zag hij zichzelf in zijn ware licht, en hij riep uit: "Wee mij, want ik ben ongedaan gemaakt, omdat ik een man van onreine lippen ben!"

Ik geloof stellig dat de Kerk van God haar eigen zonden zal moeten belijden voordat er een groot genadewerk kan plaatsvinden. Er moet een dieper werk zijn onder Gods gelovige mensen. Soms denk ik dat het tijd wordt om het prediken aan goddelozen op te geven en te prediken aan hen die beweren christen te zijn. Als we een hogere levensstandaard zouden hebben in de Kerk van God, dan zouden er duizenden meer binnenstromen in het Koninkrijk. Zo was het in het verleden; toen Gods gelovige kinderen zich afwendden van hun zonden en hun afgoden, viel de vrees voor God over de mensen rondom. Neem de geschiedenis van Israël in je op en je zult zien dat toen zij hun vreemde goden aflegden, God de natie bezocht en er een machtig genadewerk kwam.

Wat we in deze dagen willen is een ware en diepe opwekking in de Kerk van God. Ik heb weinig sympathie voor het idee dat God de massa's gaat bereiken door een koude en formele kerk. Het oordeel van God moet bij ons beginnen. Je merkt op dat toen Daniël dat prachtige gebedsverhoring kreeg die in het negende hoofdstuk staat, hij zijn zonde beleed. Dat is een van de beste hoofdstukken over gebed in de hele Bijbel.

We lezen: "Terwijl ik sprak en bad, en mijn zonde en de zonde van mijn volk Israël beleed, en mijn smeekbede voorlegde aan de Here, mijn God, voor de heilige berg van mijn God; ja, terwijl ik sprak in mijn gebed, raakte ook de man Gabriël, die ik in het begin in het visioen had gezien, mij, snel vliegend, aan omstreeks de tijd van het avondoffer. En hij informeerde mij en sprak met mij en zei: "O Daniël, ik ben nu gekomen om u vaardigheid en inzicht te geven."

Dus ook toen Job zijn zonden beleed, keerde God zijn gevangenschap en verhoorde zijn gebed. God zal ons gebed verhoren en onze gevangenschap omkeren als we onze ware plaats voor Hem innemen en onze overtredingen belijden en verzaken. Toen Jesaja voor de Heer uitriep: "Ik ben ongedaan gemaakt", kwam de zegen; de levende kool werd van het altaar genomen en op zijn lippen gelegd; en hij ging op weg om een van de meest wonderbaarlijke boeken te schrijven die de wereld ooit heeft gezien. Wat een zegen is het voor de kerk geweest!

Het was toen David zei: "Ik heb gezondigd!" dat God barmhartig met hem omging. "Ik erken U mijn zonde, en mijn ongerechtigheid heb ik niet verborgen. Ik zei: Ik zal de Heer mijn overtredingen belijden, en Gij vergaaft de ongerechtigheid van mijn zonde." Merk op hoe David een belijdenis deed die erg lijkt op die van de verloren zoon in de vijftiende van Lucas: "Ik erken mijn overtredingen, en mijn zonde is altijd voor mijn aangezicht. Tegen U, U alleen, heb ik gezondigd, en dit kwaad gedaan in Uw ogen!" Er is geen

verschil tussen de koning en de bedelaar wanneer de Geest van God in het hart komt en overtuigt van zonde.

Richard Sibbes zegt vreemd genoeg over belijden: "Dit is de manier om God eer te geven: wanneer we onze zielen opengelegd hebben voor God, en zoveel tegen onszelf gelegd hebben als de duivel op die manier zou kunnen doen, want laten we bedenken wat de duivel ons ten laste zou leggen in het uur van de dood en de dag des oordeels. Hij zou ons dit en dat ten laste leggen - laten we onszelf beschuldigen zoals hij dat zou doen, en zoals hij dat binnenkort zal doen. Hoe meer we onszelf beschuldigen en oordelen, en hoe meer we een tribunaal in onze harten oprichten, des te meer zal er een ongelooflijk gemak volgen. Jona werd in de zee geworpen, en er was rust in het schip; Achan werd gestenigd, en de plaag werd opgehouden. Weg met Jona, weg met Achan; en er zal spoedig gemak en rust in de ziel volgen. Het geweten zal wonderbaarlijke rust ontvangen.

"Het moet wel zo zijn, want als God geëerd wordt, wordt het geweten gezuiverd. God wordt in alle opzichten geëerd door zonde te belijden. Het eert Zijn alwetendheid, dat Hij alziend is; dat Hij onze zonden ziet en onze harten doorzoekt - onze geheimen zijn niet voor Hem verborgen. Het eert Zijn macht. Wat doet ons onze zonden belijden, behalve dat we bang zijn voor Zijn macht, opdat Hij die niet zou uitvoeren? En wat doet ons onze zonden belijden, behalve dat we weten dat er genade met Hem is, zodat Hij gevreesd wordt, en dat er vergeving voor de zonde is? Anders zouden we onze zonden niet belijden. Bij

mensen is het: Belijd en wordt terechtgesteld; maar bij God: Belijd en krijg genade. Het zijn Zijn eigen woorden. We zouden nooit onze zonden openbaren als we geen genade hadden. Zo eert het God; en wanneer Hij geëerd wordt, eert Hij de ziel met innerlijke vrede en rust."

De oude Thomas Fuller zegt: "Dat de mens zijn zwakheid erkent, is de enige voorraad waarop God de genade van Zijn bijstand kan enten."

Belijden impliceert nederigheid, en dit is, in Gods ogen, van grote waarde.

Een boer ging met zijn zoon naar een tarweveld om te kijken of het klaar was voor de oogst. "Kijk, vader," riep de jongen uit, "hoe recht deze stengels hun hoofd omhoog houden! Dat moeten de beste zijn. Ik weet zeker dat stengels die hun hoofd naar beneden laten hangen, niet goed zijn voor veel." De boer plukte van elke soort een stengel en zei: "Zie hier, dwaas kind! Deze stengel die zo rechtop stond, is licht in het hoofd en bijna nergens goed voor; terwijl deze stengel die zo bescheiden zijn hoofd liet hangen, vol zit met het mooiste graan."

Openhartigheid is nodig en krachtig, zowel tegenover God als tegenover mensen. We moeten eerlijk en oprecht zijn tegenover onszelf. Een soldaat zei in een opwekkingsbijeenkomst: "Mijn medesoldaten, ik ben niet opgewonden; ik ben *overtuigd* - dat is alles. Ik voel dat ik een christen zou moeten zijn; dat ik dat zou moeten zeggen, u dat

vertellen en u vragen om met mij mee te gaan; en als er nu een oproep is voor zondaars die Christus zoeken om naar voren te komen, dan zal ik gaan - niet om een show te maken, want ik heb niets anders dan zonde om te laten zien. Ik ga niet omdat ik dat wil - ik blijf liever zitten; maar gaan is de waarheid vertellen. Ik zou een christen moeten zijn, ik wil een christen zijn; en naar voren gaan om te bidden is er gewoon de waarheid over vertellen." Meer dan een kwart ging met hem mee.

Sprekend over Farao's woorden: "Smeek de Heer dat Hij de kikkers van mij wegneemt," zegt Mr. Spurgeon: "Een fatale fout is duidelijk in dat gebed. *Het bevat geen belijdenis van zonde.* Hij zegt niet: 'Ik heb tegen de Heer gerebelleerd; bid dat ik vergeving mag vinden!' Niets van dat alles; hij houdt evenveel van de zonde als altijd. Een gebed zonder berouw is een gebed zonder acceptatie. Als er geen traan op is gevallen, is het verdord. Gij moet als zondaar tot God komen door een Verlosser, maar langs geen enkele andere weg. Hij die tot God komt zoals de Farizeeër, met: 'God, ik dank U dat ik niet ben zoals andere mensen', komt helemaal niet tot God; maar hij die roept: 'God, wees mij zondaar genadig', is tot God gekomen langs de weg die God Zelf heeft aangewezen. Er moet belijdenis van zonde zijn voor God, anders is ons gebed fout."

Als deze belijdenis van zonde diep is onder gelovigen, dan zal het ook zo zijn onder de goddelozen. Ik heb nooit geweten dat het faalde. Ik ben nu bezorgd dat God Zijn werk in de harten van Zijn kinderen nieuw leven inblaast, zodat we de buitensporige zondigheid van de zonde kunnen zien. Er zijn

heel veel vaders en moeders die bezorgd zijn over de bekering van hun kinderen. Ik heb binnen één week wel vijftig berichten van ouders gehad die zich afvroegen waarom hun kinderen niet gered waren en die voor hen vroegen om voor hen te bidden. Ik durf te zeggen dat de fout meestal bij onze eigen deur ligt. Er kan iets in ons leven zijn dat in de weg staat. Het kan zijn dat er een geheime zonde is die de zegen tegenhoudt. David leefde vele maanden in de vreselijke zonde waarin hij viel voordat Nathan zijn opwachting maakte. Laten we God bidden om in onze harten te komen en Zijn kracht te laten voelen. Als het een rechteroog is, laten we het dan uittrekken; als het een rechterhand is, laten we die dan afhakken; opdat we macht hebben bij God en bij de mensen.

Hoe komt het dat zo veel van onze kinderen naar de drankgelegenheden afdwalen en wegdrijven in ontrouw - ten onder gaan in een onteerd graf? Er lijkt heel weinig kracht te zitten in het christendom van de huidige tijd. Veel Godvruchtige ouders merken dat hun kinderen afdwalen. Komt dit voort uit een geheime zonde die rond het hart kleeft? Er is een passage uit Gods Woord die vaak geciteerd wordt, maar in negenennegentig van de honderd gevallen stoppen degenen die het citeren op de verkeerde plaats. In het negenenvijftigste deel van Jesaja lezen we: "Zie, de hand des Heren is niet verkort, dat zij niet redden kan, noch zijn oor zwaar, dat het niet horen kan." Daar stoppen ze. Natuurlijk is Gods hand niet verkort en Zijn oor niet zwaar, maar we moeten het volgende vers lezen: "Uw ongerechtigheden hebben scheiding gemaakt tussen u en uw God, en uw zonden hebben

Zijn aangezicht voor u verborgen, dat Hij niet horen wil. Want uw handen zijn verontreinigd met bloed, en uw vingers met ongerechtigheid; uw lippen hebben leugens gesproken, uw tong heeft verdorvenheid gemompeld." Matthew Henry zegt: "Het lag aan henzelf - ze stonden in hun eigen licht, ze sloten hun eigen deur. God kwam naar hen toe op de weg van barmhartigheid, en zij belemmerden Hem. '*Uw ongerechtigheden hebben goede dingen van u afgehouden*.'"

Houd in gedachten dat als we ongerechtigheid in ons hart hebben, of als we leven op een lege belijdenis, we geen aanspraak kunnen maken om te verwachten dat onze gebeden verhoord zullen worden. Er is niet één enkele belofte voor ons. Ik huiver soms als ik mensen beloften hoor aanhalen en zeggen dat God gebonden is om die beloften aan hen te vervullen, terwijl er de hele tijd iets in hun eigen leven is dat ze niet willen opgeven. Het is goed voor ons om onze harten te onderzoeken en uit te zoeken waarom onze gebeden niet verhoord worden.

Dat is een heel plechtige passage in Jesaja:

"Hoort het woord des Heren, gij heersers van Sodom; luistert naar de wet onzes Gods, gij volk van Gomorra. Waartoe dient Mij de menigte uwer offeranden? spreekt de Heere. Ik ben verzadigd met brandoffers van rammen, en met het vet van gevoederd vee, en Ik heb geen lust in het bloed van runderen, of van lammeren, of van bokken. Wanneer gij komt, om voor Mijn aangezicht te spreken, wie heeft dit van uw hand geëist,

om Mijn voorhoven te betreden? Breng geen ijdele offers meer; wierook is Mij een gruwel; de nieuwe manen en sabbatten, het samenroepen van vergaderingen kan Ik niet verdragen - het is ongerechtigheid, zelfs de plechtige samenkomst."

"Zelfs de plechtige vergadering!" - denk daaraan. Als God onze hartendiensten niet krijgt, wil Hij er niets van weten; het is een gruwel voor Hem.

"Uw nieuwe manen en uw vastgestelde feesten haat Mijn ziel; zij zijn Mij een moeite; Ik ben vermoeid ze te dragen. En wanneer gij uw handen uitstrekt, zal Ik Mijn ogen voor u verbergen; ja, wanneer gij vele gebeden doet, zal Ik niet horen; uw handen zijn vol bloed. Was u, maak u rein; doe het kwade uwer daden van voor Mijn ogen weg, houd op het kwade te doen, leer het goede te doen, zoek het oordeel, verlicht de verdrukte, richt de vaderloze, pleit voor de weduwe. Kom nu en laat ons samen redeneren, zegt de Heer; al waren uw zonden als scharlaken, ze zullen wit worden als sneeuw; al waren ze rood als karmozijn, ze zullen worden als wol."

Opnieuw lezen we in Spreuken: "Wie zijn oor afwendt van het horen van de wet, diens gebed zal een gruwel zijn." Denk daar eens over na! Het is misschien schokkend voor sommigen van ons om te denken dat onze gebeden een gruwel voor God zijn, maar als er mensen zijn die in bekende zonde leven, dan is dit wat Gods Woord over hen zegt. Als we niet bereid zijn om ons van de zonde af te keren en Gods wet

te gehoorzamen, dan hebben we geen recht om te verwachten dat Hij onze gebeden zal verhoren. Onbeleden zonde is onvergeven zonde, en onvergeven zonde is het donkerste, smerigste ding op deze door zonde vervloekte aarde. Je kunt in de Bijbel geen enkel geval vinden waarin een man eerlijk is geweest in het omgaan met zonde, maar God is eerlijk tegen hem geweest en heeft hem gezegend. Het gebed van een nederig en berouwvol hart is een verrukking voor God. Er is geen geluid dat van deze door zonde vervloekte aarde opstijgt dat zo zoet is voor Zijn oor als het gebed van de man die oprecht wandelt.

Laat mij de aandacht vestigen op dat gebed van David, waarin hij zegt: "Doorgrond mij, o God, en ken mijn hart; beproef mij en ken mijn gedachten, en zie of er geen boze weg in mij is, en leid mij op de eeuwige weg!" Ik zou willen dat al mijn lezers deze verzen uit hun hoofd zouden leren. Als we dit gebed allemaal eens per dag zouden bidden, zou er veel in ons leven veranderen. "*Zoek* MIJ:" - niet mijn naaste. Het is zo gemakkelijk om voor andere mensen te bidden, maar zo moeilijk om thuis te komen bij onszelf. Ik ben bang dat wij, die druk bezig zijn met het werk van de Heer, heel vaak het gevaar lopen om onze wijngaard te verwaarlozen. In deze Psalm kwam David thuis bij zichzelf. Er is een verschil tussen God die mij onderzoekt en ik die mijzelf onderzoek. Ik kan mijn hart doorzoeken en zeggen dat het goed is, maar als God mij doorzoekt als met een brandende kaars, komen er veel dingen aan het licht waar ik misschien niets van wist.

"*Beproef mij.*" David werd beproefd toen hij viel door zijn oog af te wenden van de God van zijn vader Abraham. "*Ken mijn gedachten.*" God kijkt naar de gedachten. Zijn onze gedachten zuiver? Hebben we in ons hart gedachten tegen God of tegen Zijn volk - tegen wie dan ook in de wereld? Als dat zo is, dan zijn we niet goed in de ogen van God. Oh, moge God ons doorzoeken, iedereen! Ik ken geen beter gebed dat we kunnen doen dan dit gebed van David. Een van de meest plechtige dingen in de geschiedenis van de Schrift is dat toen heilige mannen - betere mannen dan wij - werden getest en beproefd, ze zo zwak als water bleken te zijn, weg van God. Laten we er zeker van zijn dat we gelijk hebben. Isaac Ambrosius heeft in zijn werk over "Zelfbeproeving" de volgende kernachtige woorden: "Nu en dan leggen we aan ons hart deze twee vragen voor:

1. Hart, hoe maakt gij het?' - een paar woorden, maar een heel serieuze vraag. Je weet dat dit de eerste vraag en de eerste groet is die we aan elkaar richten - Hoe gaat het met je? Ik zou God willen dat we soms zo tegen onze harten spraken: 'Hart, hoe gaat het met u? Hoe is het met u voor uw geestelijke toestand?'
2. Hart, wat zult gij doen?' of, 'Hart, wat denkt gij dat er van u en mij zal worden?' - zoals die stervende Romein eens zei: 'Arme, ellendige, ellendige ziel, waarheen gaan gij en ik - en wat zal er van u worden, wanneer gij en ik zullen scheiden?'

"Dit is precies wat Mozes aan Israël voorstelt, hoewel in andere bewoordingen: 'O, dat zij hun laatste einde zouden

overwegen' - en o, dat wij deze vraag voortdurend aan onze harten zouden voorleggen, om erover na te denken en te debatteren! David zei: "Overleg met uw eigen hart," dat wil zeggen, discussieer tot het uiterste over de zaak tussen u en uw hart. Laat uw harten er zo toe gebracht worden om met hen te communiceren, dat zij hun diepste kern spreken. Overleg - of houd een serieuze communicatie en duidelijke intelligentie en kennis - met je eigen harten.

"Het was de bekentenis van een goddelijke, zich bewust van zijn verwaarlozing, en vooral van de moeilijkheid van deze plicht: "Ik heb geleefd," zei hij, "veertig jaar en iets meer, en droeg mijn hart in mijn boezem al die tijd, en toch zijn mijn hart en ik zo grote vreemden, en zo volkomen onbekend, alsof we nooit bij elkaar in de buurt waren gekomen. Neen, ik ken mijn hart niet; ik ben mijn hart vergeten. Helaas, helaas, dat ik verdriet heb om mijn hart, dat mijn arme hart en ik elkaar zo slecht kennen! We zijn vervallen in een Atheense tijd, waarin we onze tijd doorbrengen met niets meer dan het vertellen of horen van nieuws. Hoe gaat het hier? Hoe daar? Hoe op de ene plaats? Hoe op een andere plaats? Maar wie is er nieuwsgierig? Hoe gaat het met mijn arme hart? Weeg maar in de balans van een serieuze overweging, welke tijd we hebben doorgebracht in deze plicht, en welke tijd anders; en voor vele tientallen en honderden uren of dagen die we te danken hebben aan ons hart in deze plicht, kunnen we er vijftig schrijven? Of waar er vijftig schepen vol van deze plicht hadden moeten zijn, kunnen we er twintig of tien vinden? O, de dagen, maanden, jaren, die we besteden aan zonde, ijdelheid, de zaken van deze wereld,

terwijl we ons geen minuut veroorloven in gesprek met ons eigen hart over hun zaak!"

Als er iets in ons leven verkeerd is, laten we God dan vragen om het ons te laten zien. Zijn we egoïstisch geweest? Zijn we meer jaloers geweest op onze eigen reputatie dan op de eer van God? Elia dacht dat hij erg jaloers was op de eer van God; maar het bleek dat het toch zijn eigen eer was - zelfzucht lag er echt aan ten grondslag. Een van de droevigste dingen, denk ik, waar Christus Zijn discipelen mee moest confronteren was juist dit; er was een voortdurende strijd tussen hen over wie de grootste moest zijn, in plaats van dat ieder de nederigste plaats innam en de minste was in zijn eigen schatting.

Als bewijs hiervoor wordt ons verteld: "Hij kwam te Kapernaüm en toen Hij in het huis was, vroeg Hij hun: Wat hebt gij onderweg onder elkander betwist? Maar zij hielden zich rustig, want onderweg hadden zij onderling getwist over wie de grootste zou zijn. En Hij ging zitten, riep de twaalf en zei tot hen: Indien iemand de eerste wil zijn, die zal de laatste van allen en de dienaar van allen zijn. En Hij nam een kind, en stelde het in het midden van hen; en toen Hij het in Zijn armen genomen had, zei Hij tot hen: Wie zo'n kind in Mijn Naam zal aannemen, ontvangt Mij; en wie Mij zal aannemen, ontvangt niet Mij, maar Hem die Mij gezonden heeft."

Kort daarna "kwamen Jacobus en Johannes, de zonen van Zebedeüs, tot Hem, zeggende: Meester, wij willen dat Gij voor ons doet wat wij maar willen. En Hij zeide tot hen: Wat wilt

gij dat Ik voor u doe? Zij zeiden tot Hem: Geef ons dat wij mogen zitten, de een aan Uw rechterhand en de ander aan Uw linkerhand, in Uw heerlijkheid. Maar Jezus zeide tot hen: Gij weet niet wat gij vraagt; kunt gij drinken van den drinkbeker, dien Ik drink, en gedoopt worden met den doop, waarmede Ik gedoopt ben? En zij zeiden tot Hem: Dat kunnen wij. En Jezus zeide tot hen: Gij zult inderdaad drinken van de drinkbeker, waarvan Ik drink, en met de doop, waarmede Ik gedoopt ben, zult gij gedoopt worden; maar aan Mijn rechterhand en aan Mijn linkerhand te zitten, kan Ik u niet geven; maar het zal gegeven worden aan hen, voor wie het bereid is. En toen de tien dit hoorden, begonnen zij zeer ontstemd te zijn over Jakobus en Johannes. Maar Jezus riep hen tot Zich en zeide tot hen: Gij weet dat zij die geacht worden over de heidenen te heersen, heerschappij over hen uitoefenen en dat hun groten gezag over hen uitoefenen. Maar zo zal het onder u niet zijn; maar wie onder u groot zal zijn, zal uw dienaar zijn; en wie onder u de voornaamste zal zijn, zal dienstknecht van allen zijn. Want ook de Mensenzoon is niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen en Zijn leven te geven tot losprijs voor velen."

Deze laatste woorden werden gesproken in het derde jaar van Zijn bediening. Drie jaar waren de discipelen bij Hem geweest; ze hadden geluisterd naar de woorden die van Zijn lippen vielen; toch hadden ze deze les van nederigheid niet geleerd. Het meest vernederende dat onder de uitverkoren twaalf gebeurde, vond plaats in de nacht van het verraad van onze Heer, toen Judas Hem verkocht en Petrus Hem verloochende.

Als er één plaats was waar deze gedachten afwezig hadden moeten zijn, dan was het wel aan de Avondmaalstafel. En toch zien we dat toen Christus dat gezegende gedenkteken instelde, er een debat gaande was tussen Zijn discipelen over wie de grootste moest zijn. Denk je eens in - vlak onder het kruis, toen de Meester "zeer bedroefd was, tot in de dood"; toen Hij de bitterheid van Golgotha al proefde en de verschrikkingen van dat donkere uur zich over Zijn ziel verzamelden.

Ik denk dat als God ons doorzoekt, we heel wat dingen in ons leven zullen vinden die we moeten belijden. Als we beproefd worden door Gods wet, zullen er heel veel dingen zijn die veranderd moeten worden. Ik vraag het opnieuw: Zijn we egoïstisch of jaloers? Zijn we bereid om te horen dat anderen meer door God gebruikt worden dan wij? Zijn onze Methodistische vrienden bereid om te horen over een grote opwekking van Gods werk onder de Baptisten? Zou het hun zielen verblijden om te horen dat zulke inspanningen gezegend worden? Zijn baptisten bereid om te horen over een opleving van Gods werk in de methodistische, congregationele of andere kerken? Als we vol zijn van bekrompen, partij- en sektarische gevoelens, dan moeten we veel dingen opzij zetten. Laten we God bidden om ons te doorzoeken en te beproeven, en te zien of er geen slechte weg in ons is. Als deze heilige en goede mannen voelden dat ze fouten maakten, zouden wij dan niet moeten beven en proberen uit te zoeken of er iets in ons leven is waarvan God wil dat we het wegdoen?

Ik wil je nogmaals wijzen op het gebed van David in de eenenvijftigste Psalm. Een vriend van mij vertelde me enkele jaren geleden dat hij dit gebed elke week herhaalde als het zijne. Ik denk dat het goed zou zijn als we deze smeekbeden vaak zouden uitspreken; laat ze recht uit ons hart komen. Als we trots zijn geweest, of prikkelbaar, of te weinig geduld hebben, zullen we dat dan niet meteen opbiechten? Is het niet tijd dat we thuis beginnen en ons leven op orde brengen? Zie hoe snel de goddeloze dan zal beginnen om de weg van het leven te onderzoeken! Laten degenen onder ons die ouders zijn onze huizen op orde brengen en vervuld worden met de Geest van Christus; dan zal het niet lang duren voordat onze kinderen zullen vragen wat zij moeten doen om dezelfde Geest te krijgen. Ik geloof dat de christelijke kerk tegenwoordig door haar lauwheid en formaliteit meer ongelovigen maakt dan alle boeken die ongelovigen ooit hebben geschreven. Ik ben niet half zo bang voor ongelovige lezingen als voor het koude en dode formalisme in de belijdende kerk op dit moment. Eén gebedsbijeenkomst zoals de discipelen die hadden op de Pinksterdag, zou de hele ongelovige broederschap doen schudden.

Wat we willen is God bereiken in gebed. Je gaat de massa niet bereiken door geweldige preken. We willen "het Wapen bewegen dat de wereld beweegt". Om dat te doen, moeten we duidelijk en recht voor God zijn." Want als ons hart ons veroordeelt, God is groter dan ons hart en weet alle dingen. Geliefden, als ons hart ons niet veroordeelt, heb dan vertrouwen in God; en wat wij ook vragen, wij ontvangen het

van Hem, omdat wij Zijn geboden onderhouden en de dingen doen die Hem welgevallig zijn."

HOOFDSTUK IV.

RESTITUTIE.

Een derde element van succesvol gebed is RESTITUTIE. Als ik ooit genomen heb wat niet van mij is, en niet bereid ben om het terug te geven, zullen mijn gebeden niet ver naar de hemel gaan. Het is vreemd, maar ik heb dit onderwerp nog nooit in mijn toespraken aangeraakt zonder onmiddellijke resultaten te horen. Een man vertelde me eens dat ik niet bij dit punt hoefde stil te staan op een bijeenkomst die ik ging toespreken, omdat er waarschijnlijk niemand aanwezig zou zijn die restitutie zou moeten doen. Maar ik denk dat als de Geest van God onze harten doorzoekt, de meesten van ons zullen ontdekken dat er veel dingen gedaan moeten worden waar we nooit eerder aan gedacht hebben.

Nadat Zacheüs Christus had ontmoet, zagen de dingen er heel anders uit. Ik durf te zeggen dat het idee om iets terug te doen nooit eerder in zijn gedachten was opgekomen. Waarschijnlijk dacht hij die ochtend dat hij een volkomen eerlijk man was. Maar toen de Heer kwam en tot hem sprak, zag hij zichzelf in een heel ander licht. Merk op hoe kort zijn toespraak was. Het enige dat is opgetekend was dit: "Zie, Heer, de helft van mijn bezittingen geef ik aan de armen; en als ik iemand iets ontnomen heb door een valse beschuldiging, dan geef ik hem het viervoudige terug." Een korte toespraak, maar hoe hebben de woorden door de eeuwen heen geklonken!

Door die opmerking te maken bekende hij zijn zonde - dat hij oneerlijk was geweest. Bovendien liet hij zien dat hij de eisen van de wet van Mozes kende. Als een man had genomen wat hem niet toebehoorde, moest hij het niet alleen teruggeven, maar ook met vier vermenigvuldigen. Ik denk dat mensen in deze bedeling net zo eerlijk moeten zijn als mensen onder de Wet. Ik word zo moe en ziek van jullie louter sentimentalisme, dat het leven van een man niet rechttrekt. We kunnen onze lofzangen en psalmen zingen en gebeden opzeggen, maar ze zullen een gruwel voor God zijn, tenzij we bereid zijn om in ons dagelijks leven heel oprecht te zijn. Niets zal het christendom zo'n greep op de wereld geven als Gods gelovige volk dat op deze manier begint te handelen. Zacheüs had waarschijnlijk meer invloed in Jericho nadat hij het geld had teruggegeven dan enige andere man in Jericho.

Finney zegt in zijn lezingen voor belijdende christenen: "Eén reden voor de eis 'Weest niet gelijkvormig aan deze wereld' is de immense, heilzame en onmiddellijke invloed die het zou hebben als iedereen zaken zou doen volgens de principes van het Evangelie. Draai de rollen om en laat christenen een jaar lang zaken doen volgens de principes van het Evangelie. Het zou de wereld doen schudden! Het zou luider klinken dan de donder. Laat de goddeloze zien dat belijdende christenen in elke koop het welzijn van de persoon met wie ze zaken doen raadplegen - niet hun eigen rijkdom zoeken, maar ieders andermans rijkdom - boven de wereld leven - geen waarde hechten aan de wereld verder dan dat het een middel zou zijn om God te verheerlijken; wat denk je dat het effect zou zijn?

Het zou de wereld bedekken met verwarring van gezicht en hen overweldigen met overtuiging van zonde."

Volgens Finney is restitutie een belangrijk kenmerk van oprecht berouw. "De dief heeft geen berouw als hij het geld houdt dat hij gestolen heeft. Hij heeft misschien een overtuiging, maar geen berouw. Als hij berouw had, zou hij het geld teruggeven. Als je iemand bedrogen hebt, en niet teruggeeft wat je ten onrechte hebt genomen; of als je iemand gekwetst hebt, en niet aanstalten maakt om het onrecht dat je gedaan hebt ongedaan te maken, voor zover dat in je ligt, heb je geen waarachtig berouw."

In Exodus lezen we - "Als iemand een os of een schaap steelt en het doodt of verkoopt, zal hij vijf runderen voor een os teruggeven en vier schapen voor een schaap." En nogmaals: "Als iemand een akker of een wijngaard laat leegeten, en zijn beest laat komen, en zich voedt op de akker van een ander, zal hij van het beste van zijn eigen akker en van het beste van zijn eigen wijngaard teruggeven. Indien een vuur uitbreekt, en in de doornen grijpt, zodat de stapels koren, of het staande koren, of de akker daardoor verteerd worden, zo zal hij, die het vuur ontstoken heeft, zekerlijk wedergeven."

Of ga naar Leviticus, waar de wet van het schuldoffer is vastgelegd - hetzelfde punt wordt daar met evenveel duidelijkheid en kracht benadrukt.

"Indien een ziel zondigt, en een overtreding begaat tegen de Heer, en liegt tegen zijn naaste in hetgeen hem overgeleverd is om te bewaren, of in gemeenschap, of in een zaak die met geweld weggenomen is, of zijn naaste bedrogen heeft; of hetgeen verloren is gevonden heeft, en daarover liegt, en vals zweert; in al deze dingen die een mens doet, daarin zondigende; dan zal het zijn, omdat hij gezondigd heeft en schuldig is, dat hij hetgeen hij met geweld weggenomen heeft, of hetgeen hij bedrieglijk verkregen heeft, of hetgeen hem overgeleverd was om te houden, of hetgeen hij verloren heeft, dat hij gevonden heeft, of al hetgeen waarover hij valselijk gezworen heeft, zal teruggeven; hij zal het zelfs in het hoofddeel teruggeven, en zal het vijfde deel daaraan toevoegen, en zal het geven aan hem, aan wie het toekomt, ten dage van zijn schuldoffer."

Hetzelfde wordt herhaald in Numeri, waar we lezen - "En de Here sprak tot Mozes, zeggende: Spreek tot de kinderen Israëls: Wanneer een man of een vrouw enige zonde zal doen, die de mensen doen, om een overtreding tegen de Here te begaan, en die persoon zal schuldig zijn; dan zullen zij hun zonde belijden, die zij gedaan hebben; en hij zal zijn overtreding vergoeden met het hoofddeel daarvan, en het vijfde deel daaraan toevoegen, en het geven aan hem, tegen wie hij de overtreding begaan heeft. Maar indien de man geen bloedverwant heeft, aan wie hij de schuld kan vergelden, zo zal de schuld aan de Here verrekend worden, en wel aan de priester, naast de ram der verzoening, waardoor een verzoening voor hem zal geschieden."

Dit waren de wetten die God voor Zijn volk had opgesteld en ik geloof dat hun principe vandaag de dag nog net zo bindend is als toen. Als we iets van iemand hebben genomen, als we iemand op de een of andere manier hebben bedrogen, laten we dat dan niet alleen opbiechten, maar ook alles doen wat we kunnen om het terug te betalen. Als we iemand in een verkeerd daglicht hebben gesteld - als we met laster of een vals rapport over hem zijn begonnen - laten we dan alles doen wat in ons vermogen ligt om het onrecht ongedaan te maken.

Het is met betrekking tot zo'n praktische rechtvaardigheid dat God in Jesaja zegt: "Zie, gij vast voor twist en debat, en om te slaan met de vuist der goddeloosheid; gij zult niet vasten zoals gij heden doet, om uw stem te doen horen in de hoogte. Is het zulk een vasten, dat Ik gekozen heb? Een dag voor een mens om zijn ziel te pijnigen? Is het om zijn hoofd neer te buigen als een rietstengel, en om zakdoek en as onder hem uit te spreiden? Zult gij dit een vasten noemen, en een welgevallige dag voor de Here? Is dit niet het vasten dat Ik verkozen heb - om de banden der goddeloosheid los te maken, om de zware lasten los te maken, en om de verdrukten vrij te laten, en dat gij elk juk verbreekt? Is het niet, dat gij den hongerige uw brood geeft, en den verstotene tot uw huis brengt? Wanneer gij de naakte ziet, dat gij hem bedekt, en dat gij u niet verbergt voor uw eigen vlees? Dan zal uw licht opgaan als de morgen, en uw gezondheid zal snel opkomen; en uw gerechtigheid zal voor uw aangezicht gaan, de heerlijkheid des Heren zal uw loon zijn. Dan zult gij roepen en de Heer zal antwoorden; gij zult roepen en Hij zal zeggen: Hier ben Ik."

Trapp zegt in zijn commentaar op Zaccheus: "Sultan Selymus kon zijn raadsman Pyrrhus, die hem overhaalde om de grote rijkdom die hij van de Perzische kooplieden had afgenomen te besteden aan een of ander opmerkelijk ziekenhuis voor hulp aan de armen, vertellen dat God een hekel heeft aan roof als brandoffer. De stervende Turk beval het liever terug te geven aan de rechtmatige eigenaars, wat ook gebeurde, tot grote schaamte van veel christenen die niets liever willen dan teruggave. Toen Hendrik III van Engeland de minderbroeders een lading goederen had gestuurd om hen te kleden, stuurden zij dit terug met de boodschap 'dat hij geen aalmoezen moest geven van wat hij van de armen had gevorderd; noch zouden zij die afschuwelijke gift accepteren. Meester Latimer zegt: "Als gij geen teruggave doet van in beslag genomen goederen, zult gij hoesten in de hel, en de duivels zullen u uitlachen." Hendrik VII bepaalde in zijn laatste wil en testament, na de beschikking over zijn ziel en lichaam, dat alle gelden die ten onrechte door zijn ambtenaren waren geïnd, moesten worden teruggegeven. Koningin Mary herstelde opnieuw alle kerkelijke bezittingen die zij aan de kroon had gegeven, zeggende dat zij meer had ingezet voor het heil van haar eigen ziel, dan voor tien koninkrijken. Tegelijkertijd kwam er ook een bul van de paus dat anderen hetzelfde moesten doen, maar niemand deed dat. Latimer vertelt ons dat op de eerste dag dat hij over restitutie predikte, iemand kwam en hem £20 gaf om te restitueren; de volgende dag bracht een ander hem £30; weer een ander gaf hem £200.

"De heer Bradford, die Latimer over dat onderwerp hoorde, werd in het hart getroffen door een streep van de pen die hij had gemaakt zonder medeweten van zijn meester, en kon nooit rustig zijn totdat, door het advies van de heer Latimer, restitutie was gedaan, waarvoor hij bereid was afstand te doen van al het privé en zekere patrimonium dat hij op aarde had. "Ikzelf," zegt Mr.
Barroughs, "kende een man die een ander slechts vijf shilling onrecht had aangedaan, en vijftig jaar later niet rustig kon zijn tot hij het had teruggegeven."

Echt berouw zal vruchten voortbrengen. Als we iemand onrecht hebben aangedaan, moeten we God nooit vragen om ons te vergeven totdat we bereid zijn om het goed te maken. Als ik iemand groot onrecht heb aangedaan en het goed kan maken, dan hoef ik God niet te vragen om mij te vergeven, totdat ik bereid ben om dat te doen. Stel dat ik iets heb genomen dat niet van mij is. Ik kan geen vergeving verwachten totdat ik het heb teruggegeven. Ik herinner me dat ik in een oosterse stad preekte, en dat er aan het eind een goed uitziende man naar me toe kwam. Hij was in grote geestelijke nood. "Het feit is," zei hij, "dat ik een wanbetaler ben. Ik heb geld gestolen dat van mijn werkgevers was. Hoe kan ik een christen worden zonder het terug te geven?" "Heb je het geld?" Hij vertelde me dat hij niet alles had. Hij had ongeveer 1.500 dollar genomen, en hij had nog ongeveer 900 dollar. Hij zei: "Zou ik dat geld niet kunnen nemen en in zaken gaan om genoeg te verdienen om hen terug te betalen?" Ik zei hem dat dat een waanvoorstelling van Satan was, dat hij niet kon verwachten

dat het hem goed zou gaan met gestolen geld; dat hij alles wat hij had moest teruggeven en zijn werkgevers om genade moest gaan vragen en hem vergeven. "Hij zei: "Maar ze zullen me in de gevangenis stoppen. "Kun je me niet helpen? "Nee, je moet eerst het geld teruggeven voordat je hulp van God kunt verwachten. "Het is best moeilijk," zei hij. "Ja, het is moeilijk, maar de grote fout was dat ik het eerst verkeerd deed." Zijn last werd zo zwaar dat het in feite ondraaglijk was. Hij overhandigde me het geld - 950 dollar en een paar centen - en vroeg me het terug te brengen naar zijn werkgevers. Ik vertelde hen het verhaal en zei dat hij genade van hen wilde, geen gerechtigheid. De tranen liepen over de wangen van deze twee mannen en ze zeiden: "Vergeef hem! Ja, we zullen hem graag vergeven." Ik ging naar beneden en bracht hem naar boven. Nadat hij zijn schuld had opgebiecht en vergeven was, vielen we allemaal op onze knieën en hadden we een gezegende gebedsbijeenkomst. God ontmoette ons en zegende ons daar.

Een andere vriend van mij was tot Christus gekomen en probeerde zichzelf en zijn rijkdom aan God toe te wijden. Hij had vroeger transacties gehad met de regering en had daar misbruik van gemaakt. Dit kwam in zijn herinnering en zijn geweten verontrustte hem. Hij had een vreselijke strijd; zijn geweten bleef maar opkomen en hem slaan. Uiteindelijk tekende hij een cheque van 1.500 dollar en stuurde die naar de schatkist van de regering. Hij vertelde me dat hij zo'n zegen had ontvangen nadat hij dat had gedaan. Dat is vruchten voortbrengen die getuigen van berouw. Ik geloof dat heel veel

mensen tot God roepen om licht; en ze krijgen het niet omdat ze niet eerlijk zijn.

Een man kwam naar een van onze samenkomsten toen dit onderwerp ter sprake kwam. De herinnering aan een oneerlijke transactie flitste in zijn geest op. Hij zag meteen hoe het kwam dat zijn gebeden niet verhoord werden, maar "terugkeerden in zijn eigen boezem", zoals de Schrift het uitdrukt. Hij verliet de samenkomst, nam de trein en ging naar een verre stad, waar hij jaren eerder zijn werkgever had bedrogen. Hij ging rechtstreeks naar deze man toe, bekende het onrecht en bood aan om zijn schuld te vergoeden. Toen herinnerde hij zich een andere transactie, waarbij hij er niet in was geslaagd om aan de gerechtvaardigde eisen te voldoen; hij maakte meteen afspraken om een groot bedrag terug te betalen. Hij kwam terug naar de plaats waar we de samenkomsten hielden en God zegende hem wonderbaarlijk in zijn eigen ziel. Ik heb in lange tijd geen man ontmoet die zo'n zegen had ontvangen.

Enkele jaren geleden kwam er in het noorden van Engeland een vrouw naar een van de samenkomsten die erg bezorgd leek te zijn over haar ziel . Ze leek enige tijd geen vrede te kunnen krijgen. Een tijd lang leek ze geen vrede te kunnen krijgen. De waarheid was dat ze iets verborg dat ze niet wilde opbiechten. Uiteindelijk werd de last te groot, en ze zei tegen een werker: "Ik ga nooit op mijn knieën om te bidden, maar een paar flessen wijn blijven maar opkomen voor mijn geest." Het bleek dat ze jaren daarvoor, toen ze huishoudster was, een paar flessen wijn van haar werkgever had meegenomen. De

werkster zei: "Waarom doe je niets terug?" De vrouw antwoordde dat de man dood was, en bovendien wist ze niet hoeveel het waard was. "Zijn er nog erfgenamen die je terug kunt geven?" Ze zei dat er een zoon woonde op enige afstand, maar ze dacht dat het een zeer vernederende zaak zou zijn, dus ze hield terug voor enige tijd. Uiteindelijk had ze het gevoel dat ze koste wat het kost een schoon geweten moest hebben, dus nam ze de trein en ging naar de plek waar de zoon van haar werkgever woonde. Ze nam vijf pond mee, ze wist niet precies wat de wijn waard was, maar dat zou het in ieder geval dekken. De man zei dat hij het geld niet wilde, maar zij antwoordde: "Ik wil het niet, het heeft mijn zak lang genoeg verbrand." Dus stemde hij ermee in om de helft te nemen en het aan een goed doel te geven. Toen kwam ze terug, en ik denk dat ze was een van de gelukkigste stervelingen die ik ooit heb ontmoet. Ze zei dat ze niet kon zeggen of ze in het lichaam was of erbuiten - zo'n zegen was gekomen om haar ziel.

Het kan zijn dat er iets in ons leven is dat rechtgezet moet worden; iets dat misschien twintig jaar geleden gebeurd is en dat we vergeten zijn totdat de Geest van God het in onze herinnering bracht. Als we niet bereid zijn om iets recht te zetten, kunnen we niet verwachten dat God ons grote zegen geeft. Misschien is dat de reden waarom zoveel van onze gebeden niet worden verhoord.

HOOFDSTUK V.

DANKBAARHEID

Het volgende dat ik wil noemen als een element van gebed is DANKBAARHEID. We zouden dankbaarder moeten zijn voor wat we van God krijgen. Misschien hebben sommigen van jullie moeders een kind in jullie gezin dat voortdurend klaagt - nooit dankbaar is. Je weet dat het niet leuk is om iets voor zo'n kind te doen. Als je een bedelaar tegenkomt die altijd moppert en nooit dankbaar lijkt te zijn voor wat je geeft, sluit je al snel de deur voor zijn neus. Ondankbaarheid is ongeveer het moeilijkste waar we mee te maken krijgen. De grote Engelse dichter zegt:

"*Blaas, blaas, gij winterwind, gij zijt niet zo onaardig als de ondankbaarheid van de mens;*

Uw tand is niet zo scherp, omdat gij niet gezien wordt, hoewel uw adem onbeleefd is."

We kunnen niet duidelijk genoeg spreken over dit kwaad, dat degenen die zich eraan schuldig maken zo vernedert. Zelfs bij christenen is er maar al te veel van te zien. Hier zijn we dan, terwijl we dag na dag zegeningen van God krijgen; maar hoe weinig lofprijzing en dankzegging is er in de Kerk van God!

Gurnall, in zijn *Christian Armor*, verwijzend naar de woorden: "In alles dankzeggen", zegt: "Lofprijzing is aangenaam voor

de oprechte." Een ondankbare heilige' brengt een tegenstrijdigheid met zich mee. Kwaad en ondankbaar zijn tweelingen die samen leven en sterven; als iemand ophoudt kwaad te zijn, begint hij dankbaar te zijn. Dat is wat God van jou verwacht; daarvoor heeft Hij jou gemaakt. Toen er in de hemel gestemd werd over jouw zijn - ja, gelukkig zijn in Christus! - was het om deze reden, dat jij een naam en een lof voor Hem zou zijn op aarde in de tijd, en in de hemel tot in de eeuwigheid. Als God dit zou missen, zou Hij falen in een belangrijk deel van Zijn ontwerp. Wat zet Hem ertoe aan om elke genade te schenken, maar om jou de gelegenheid te geven om een lied te componeren voor Zijn lof? 'Zij zijn Mijn volk, kinderen die niet liegen; daarom was Hij hun Verlosser.' "Hij ziet uit naar een eerlijke behandeling door jouw handen. Wie kan een vader zijn reputatie toevertrouwen, als niet zijn kind? Waar kan een vorst eer verwachten als hij niet bij zijn favorieten is? Uw staat is zodanig dat de minste genade die u hebt, meer is dan alle andere dingen in de wereld. Gij, Christen, en uw weinige broeders, verdeelt hemel en aarde onder u! Wat heeft God dat Hij u onthoudt? Zon, maan en sterren zijn ingesteld om u licht te geven; zee en land hebben hun schatten voor uw gebruik; anderen zijn belagers van hen; u bent de rechtmatige erfgenamen van hen; zij kreunen dat anderen door hen moeten worden gediend. De engelen, slechte en goede, dienen jou; de kwade worden, tegen hun wil, gedwongen als handwerkslieden wanneer zij jou in verzoeking brengen, om jouw genaden te schuren en te verhelderen, en plaats te maken voor jouw grotere gemakken; de goede engelen zijn dienaren van jouw hemelse Vader, en deinzen er

niet voor terug om jou in hun armen te dragen. Jouw God onthoudt Zichzelf niet van jou; Hij is jouw deel - Vader, Echtgenoot, Vriend. God is Zijn eigen geluk, en laat jou toe om van Hem te genieten. O, wat een eer is dit voor de onderdaan om uit de beker van zijn vorst te drinken! 'Gij zult hen laten drinken van de rivier van Uw genoegens.' En dit alles is niet de aankoop van jouw zweet en bloed; het feest is betaald door een Ander, alleen verwacht Hij jouw dank aan de Stichter. Er wordt geen zondoffer opgelegd onder het Evangelie; dankoffers is alles waar Hij naar verlangt."

Charnock zegt in zijn verhandeling over Geestelijke Aanbidding: "De lofprijzing van God is het meest uitgelezen offer en aanbidding onder een bedeling van verlossende genade. Dit is het voornaamste en eeuwige deel van de aanbidding onder het Evangelie. De Psalmist, sprekend over de tijden van het evangelie, spoort aan tot dit soort aanbidding: 'Zing voor de Heer een nieuw lied; laat de kinderen van Sion vreugdevol zijn in hun Koning; laat de heiligen vreugdevol zijn in heerlijkheid; laat hen luid zingen op hun bedden; laat de hoge lof van God in hun mond zijn.' Hij begint en eindigt beide Psalmen met *Looft de Heer*! Dat kan geen geestelijke en evangelische aanbidding zijn die niets van de lof van God in het hart heeft. De overweging van Gods aanbiddelijke volmaaktheden die in het Evangelie ontdekt worden, zal ons met meer ernst tot Hem doen komen, met meer vertrouwen zegeningen van Hem doen afsmeken, naar Hem doen vliegen met een gevleugeld geloof en liefde, en Hem meer geestelijk verheerlijken in onze aanwezigheid bij Hem."

Er wordt in de Bijbel veel meer gezegd over lofprijzing dan over gebed; maar hoe weinig lofprijzingsbijeenkomsten zijn er! David mengt in zijn Psalmen altijd lofprijzing met gebed. Salomo overwon veel met God in gebed bij de inwijding van de tempel; maar het was de stem van *de lofprijzing* die de heerlijkheid neerdaalde die het huis vervulde; want we lezen: "En het geschiedde, als de priesters uit het heilige gekomen waren (want al de priesters die aanwezig waren, waren geheiligd, en wachtten toen niet door de loop; Ook de Levieten, die de zangers waren, allen van Asapht, van Heman, van Jeduthun, met hun zonen en hun broeders, in wit linnen gekleed, met cimbalen, en psalterieën, en harpen, stonden aan het oosteinde van het altaar, en met hen honderdtwintig priesters, die met bazuinen klonken;) Het geschiedde zelfs, toen de bazuinblazers en de zangers als één waren, om één geluid te laten horen in het loven en danken van de Heer; en toen zij hun stem verhieven met de bazuinen en de cimbalen en de muziekinstrumenten, en de Heer loofden, zeggende: 'Want Hij is goed, want Zijn goedertierenheid duurt eeuwig', dat toen het huis werd vervuld met een wolk, het huis van de Heer; zodat de priesters niet konden staan om te bedienen vanwege de wolk, want de heerlijkheid van de Heer had het huis van God vervuld."

We lezen ook van Josafat dat hij de overwinning op de legers van Ammon en Moab behaalde door lofprijzing, die werd opgewekt door geloof en dankbaarheid jegens God.

En zij stonden des morgens vroeg op en trokken uit in de woestijn van Tekoa; en terwijl zij uittrokken, stond Josafat op en zeide: 'Hoort mij, o Juda, en gij inwoners van Jeruzalem; gelooft in de Here, uw God, zo zult gij gevestigd worden gelooft zijn profeten, zo zult gij voorspoedig zijn; En toen hij met het volk overlegd had, stelde hij zangers voor de Here aan, die de schoonheid van heiligheid moesten loven, terwijl zij voor het leger uittrokken, en om te zeggen: Looft de Here, want Zijn goedertierenheid duurt eeuwig' En toen zij begonnen te zingen en te loven, zette de Here hinderlagen op tegen de kinderen van Ammon, Moab en de berg Seir, die tegen Juda opkwamen; en zij werden verslagen."

Er wordt gezegd dat in een tijd van grote moedeloosheid onder de eerste kolonisten in New England, op een van hun openbare bijeenkomsten werd voorgesteld om een vastendag af te kondigen. Een oude boer stond op, sprak erover dat ze de hemel met hun klachten provoceerden, herzag hun maatregelen, liet zien dat ze veel hadden om dankbaar voor te zijn en stelde voor dat ze in plaats van een dag van vasten, een dag van dankzegging moesten uitroepen. Dit werd gedaan; en de gewoonte is sindsdien voortgezet.

Hoe groot onze moeilijkheden ook zijn, of hoe diep zelfs ons verdriet, er is ruimte voor dankbaarheid. Thomas Adams heeft gezegd: "Leg in de ark van uw gedachtenis niet alleen de pot met manna, het brood des levens, maar zelfs de staf van Aäron, de gesel der correctie, waarmee gij verbeterd zijt. Gezegend zij de Heer, die niet alleen geeft, maar ook wegneemt, zegt Job.

God, die ziet dat er niet over rozen naar de hemel wordt gewandeld, zet Zijn kinderen in de weg der tucht; en door het vuur der correctie wordt de roest van het verderf weggevreten. God zendt moeilijkheden, vraagt ons dan om Hem aan te roepen; belooft onze bevrijding; en ten slotte is het enige wat Hij van ons vraagt dat wij Hem verheerlijken. "Roep Mij aan ten dage der benauwdheid; Ik zal u verlossen en gij zult Mij verheerlijken." Net als de nachtegaal kunnen we zingen in de nacht, en zeggen met John Newton.

> *"Omdat alles wat ik tegenkom voor mijn bestwil zal werken,*
> *Het bittere is zoet, het medicijn voedsel;*
> *Hoewel het nu pijnlijk is, zal het binnenkort ophouden,*
> *En dan - oh, hoe aangenaam! - het overwinnaarslied."*

Van alle apostelen heeft niemand zoveel geleden als Paulus; maar geen van hen dankt zo vaak als hij. Neem zijn brief aan de Filippenzen. Denk aan wat hij leed in Filippi; hoe ze hem vele striemen oplegden en hem in de gevangenis wierpen. Toch spreekt elk hoofdstuk in die brief over zich verheugen en danken. Er is die bekende passage: "Wees voor niets bezorgd, maar laat in alles, door gebed en smeking, met dankzegging, uw verzoeken aan God bekend worden." Zoals iemand heeft gezegd, staan hier drie kostbare ideeën: "Zorgvuldig voor niets; biddend voor alles; en dankbaar voor alles." We krijgen altijd meer door dankbaar te zijn voor wat God voor ons heeft gedaan. Paulus zegt opnieuw: "Wij danken God, de Vader van onze Heer Jezus Christus, en bidden altijd voor u." Hij was dus

voortdurend aan het danken. Neem een van zijn brieven en je zult ze vol lofprijzingen aan God vinden.

Zelfs als niets anders dankbaarheid opriep, zou het altijd een ruime reden zijn dat Jezus Christus ons liefhad en Zichzelf voor ons gaf. Er werd eens een boer gevonden, knielend bij het graf van een soldaat in de buurt van Nashville. Iemand kwam naar hem toe en zei: "Waarom besteed je zoveel aandacht aan dit graf? Is uw zoon hier begraven?" "Nee," zei hij. "Tijdens de oorlog was mijn familie allemaal ziek, ik wist niet hoe ik ze moest achterlaten. Ik werd opgeroepen. Een van mijn buren kwam langs en zei: 'Ik zal voor je gaan; ik heb geen familie .' Hij ging weg. Hij raakte gewond bij Chickamauga. Hij werd naar het ziekenhuis gedragen en stierf daar. En, meneer, ik heb heel wat kilometers afgelegd om op zijn graf te schrijven: '*Hij stierf voor mij*.

Dit kan de gelovige altijd zeggen over zijn gezegende Verlosser, en hij kan zich daar heel goed in verheugen. "Laten wij daarom door Hem voortdurend het lofoffer brengen, dat wil zeggen de vrucht van onze lippen, Zijn naam dank brengend."

HOOFDSTUK VI.

VERGEVING.

Het volgende is misschien wel het moeilijkste om mee om te gaan - VERGEVING. Ik geloof dat dit meer mensen ervan weerhoudt om macht met God te hebben dan wat dan ook - ze zijn niet bereid om de geest van vergeving te ontwikkelen. Als we toestaan dat de wortel van bitterheid in ons hart tegen iemand opspringt, zal ons gebed niet verhoord worden. Het is misschien niet gemakkelijk om in zoete gemeenschap te leven met iedereen met wie we in contact komen, maar dat is waar de genade van God ons voor gegeven is.

Het gebed van de discipelen is een test van het zoonschap; als we het helemaal vanuit ons hart kunnen bidden, hebben we een goede reden om te denken dat we uit God geboren zijn. Niemand kan God Vader noemen dan door de Geest. Hoewel dit gebed zo'n zegen voor de wereld is geweest, geloof ik dat het een grote valstrik is geweest; velen struikelen erover en komen in het verderf terecht. Ze wegen de betekenis ervan niet af en nemen de feiten ervan niet in hun hart op. Ik heb geen sympathie voor het idee van universeel zoonschap - dat alle mensen de zonen van God zijn. De Bijbel leert ons heel duidelijk dat we in de familie van God zijn opgenomen. Als iedereen een zoon zou zijn, zou God niemand hoeven te adopteren. We zijn allemaal van God door onze schepping; maar als mensen leren dat iedereen kan zeggen: "Onze Vader die in de hemelen zijt", of hij nu uit God geboren is of niet, dan

denk ik dat dit in strijd is met de Schrift. "Zovelen die door de Geest van God geleid worden, zijn zonen van God. Het zoonschap in het gezin is het voorrecht van de gelovige. "Daarin zijn de kinderen van God duidelijk en de kinderen van de duivel", zegt de apostel. Als we de wil van God doen, is dat een heel goed teken dat we uit God geboren zijn. Als we geen verlangen hebben om die wil te doen, hoe kunnen we God dan "Onze Vader" noemen?

Nog iets anders. We kunnen niet echt bidden voor de komst van Gods koninkrijk totdat we er zelf in zijn. Als we bidden voor de komst van Gods koninkrijk terwijl we tegen Hem in opstand zijn, zoeken we alleen onze eigen veroordeling. Geen enkel onvernieuwd mens wil echt dat Gods wil op aarde gedaan wordt. Je zou op elke deur van het huis en op zijn werkplaats kunnen schrijven: "Gods wil wordt hier niet gedaan."

Als de naties dit gebed echt zouden uitspreken, zouden al hun legers kunnen worden afgelost. Ze vertellen ons dat er alleen al in de staande legers van Europa zo'n twaalf miljoen mannen zijn. Maar de mensen willen niet dat Gods wil op aarde gedaan wordt zoals in de hemel; dat is het probleem.

Nu komen we bij het gedeelte waar ik bij stil wil staan: "Vergeef ons onze schuld, gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren." Dit is het enige gedeelte van het gebed dat Christus uitlegde. "Want indien gij de mensen hun schuld vergeeft, zal ook uw hemelse Vader u vergeven; maar indien

gij de mensen hun schuld niet vergeeft, zal ook uw Vader uw schuld niet vergeven."

Merk op dat als je de deur van Gods koninkrijk binnengaat, je door de deur van vergeving naar binnen gaat. Ik heb nooit iemand gekend die een zegen in zijn eigen ziel kreeg als hij niet bereid was om anderen te vergeven. Als we niet bereid zijn om anderen te vergeven, kan God ons niet vergeven. Ik zou niet weten hoe de taal duidelijker zou kunnen zijn dan in deze woorden van onze Heer. Ik ben ervan overtuigd dat heel veel gebeden niet worden verhoord omdat we niet bereid zijn om iemand te vergeven. Laat je gedachten eens teruggaan in het verleden en door de kring van je kennissen; zijn er mensen tegen wie je harde gevoelens koestert? Is er een wortel van bitterheid ontsprongen tegen iemand die je misschien gekwetst heeft? Het kan zijn dat je deze geest van onvergevingsgezindheid al maanden of jaren koestert; hoe kun *je* God dan vragen om je te vergeven? Als ik niet bereid ben om degenen te vergeven die een enkele overtreding tegen mij hebben begaan, wat zou het dan gemeen en verachtelijk zijn als ik God zou vragen om de tienduizend zonden te vergeven waaraan ik schuldig ben geweest!

Maar Christus gaat nog verder. Hij zegt: "Als gij uw gave naar het altaar brengt en u daar herinnert dat uw broeder iets tegen u heeft, laat dan uw gave voor het altaar staan en ga heen; verzoen u eerst met uw broeder en kom dan uw gave aanbieden." Het kan zijn dat je zegt: "Ik weet niet of ik iets tegen iemand heb." Heeft iemand iets tegen jou? Is er iemand

die denkt dat jij hem onrecht hebt aangedaan? Misschien heb jij dat niet gedaan, maar misschien denken zij van wel. Ik zal je vertellen wat ik zou doen voordat ik vanavond ga slapen: ik zou naar ze toe gaan en de kwestie laten oplossen. Je zult merken dat je juist daardoor enorm gezegend wordt.

Stel dat jij gelijk hebt en zij ongelijk; dan mag jij je broeder of zuster winnen. Moge God deze onvergevingsgezinde geest uit al onze harten roeien.

Een heer kwam enige tijd geleden naar me toe en wilde dat ik met zijn vrouw over haar ziel zou praten. Die vrouw leek net zo bezorgd als iedereen die ik ooit ontmoet had, en ik dacht dat het niet lang zou duren om haar in het licht te brengen; maar het leek erop dat hoe langer ik met haar sprak, hoe meer haar duisternis toenam. Ik ging om haar weer te zien de volgende dag, en vond haar in nog grotere duisternis van de ziel. Ik dacht er staat iets in de weg dat ik niet had ontdekt, en ik vroeg haar om met mij dit discipelen 'gebed te herhalen. Ik dacht dat als ze dit gebed vanuit haar hart kon opzeggen, de Heer haar in vrede zou ontmoeten. Ik begon het zin na zin te herhalen en zij herhaalde het na mij totdat ik bij deze smeekbede kwam: "Vergeef ons onze schuld, zoals ook wij vergeven onze schuldenaren." Daar stopte ze. Ik herhaalde het de tweede keer en wachtte tot ze het na mij zou zeggen; ze zei dat ze het niet kon. "Wat is het probleem?" Ze antwoordde: "Er is één vrouw die ik nooit zal vergeven." "Oh," zei ik, "ik heb uw moeilijkheid, het heeft geen zin om te blijven bidden, want je gebed zal niet hoger gaan dan mijn hoofd. God zegt dat Hij jou

niet zal vergeven, tenzij jij anderen vergeeft. Als jij deze vrouw niet vergeeft, zal God jou nooit vergeven. Dat is het besluit van de hemel." Ze zei: "Bedoel je te zeggen dat ik pas vergeven kan worden als ik haar vergeven heb?" "Nee, dat zeg ik niet; de Heer zegt het, en dat is een veel betere autoriteit." Ze zei: "Dan zal ik nooit vergeven worden." Ik verliet het huis zonder enige indruk op haar gemaakt te hebben. Een paar jaar later hoorde ik dat deze vrouw in een krankzinnigengesticht zat. Ik geloof dat deze geest van onvergevingsgezindheid haar gek maakte.

Als er iemand is die iets tegen je heeft, ga dan meteen en laat je verzoenen. Als je iets tegen iemand hebt, schrijf hem dan een brief waarin je zegt dat je hem vergeeft, zodat dit van je geweten af is. Ik herinner me dat ik enkele jaren geleden in de onderzoekskamer was; ik stond in een hoek van de kamer met een jongedame te praten. Er leek iets in de weg te staan, maar ik kon niet ontdekken wat het was. Uiteindelijk zei ik: "Is er niet iemand die je niet vergeeft?" Ze keek naar me op en zei: "Waarom vraag je dat? Heeft iemand je over mij verteld?" "Nee," zei ik, "maar ik dacht dat dat misschien het geval was, omdat je zelf geen vergeving hebt ontvangen." "Wel," zei ze, terwijl ze naar een andere hoek van de kamer wees, waar een jongedame zat, "ik heb problemen gehad met die jongedame; we hebben elkaar lang niet gesproken." "Oh," zei ik, "het is allemaal duidelijk voor mij nu, je kan niet worden vergeven totdat je bereid bent om haar te vergeven." Het was een grote strijd. Maar weet je, hoe groter het kruis, hoe groter de zegen. Het is menselijk om te dwalen, maar het is christelijk om te

vergeven en vergeven te worden. Uiteindelijk zei deze jongedame: "Ik zal gaan en haar vergeven." Vreemd genoeg was hetzelfde conflict gaande in de geest van de dame in het andere deel van de kamer. Ze kwamen allebei ongeveer op hetzelfde moment bij hun positieven. Ze ontmoetten elkaar in het midden van de vloer. De een probeerde te zeggen dat ze de ander vergaf, maar ze konden het niet afmaken; dus snelden ze elkaar in de armen. Toen gingen we met z'n vieren - de twee zoekers en de twee werkers - samen op onze knieën en hadden we een grootse ontmoeting. Deze twee gingen verheugd weg.

Beste vriend, is dit de reden waarom je gebeden niet verhoord worden? Is er een vriend, een familielid, iemand in de kerk die je niet vergeven hebt? We horen soms van leden van dezelfde kerk die elkaar jarenlang niet hebben gesproken. Hoe kunnen we verwachten dat God vergeeft als dit het geval is?

Ik herinner me een stad die Mr. Sankey en ik bezochten. Een week lang leek het alsof we de lucht in sloegen; er was geen kracht in de bijeenkomsten. Uiteindelijk zei ik op een dag dat er misschien iemand was die deze onvergeeflijke geest cultiveerde. De voorzitter van onze commissie, die naast me zat, stond op en verliet de vergadering recht in het zicht van het publiek. De pijl had het doel geraakt en ging naar het hart van de voorzitter van het comité. Hij had al een half jaar problemen met iemand. Hij zocht deze man meteen op en vroeg hem om vergiffenis. Hij kwam naar me toe met tranen in zijn ogen en zei: "Ik dank God dat je ooit hier bent gekomen." Die avond was de onderzoekskamer overvol. De

voorzitter werd een van de beste werkers die ik ooit gekend heb en sindsdien is hij actief in christelijke dienst.

Enkele jaren geleden stuurde de Church of England een toegewijde missionaris naar Nieuw-Zeeland. Na een paar jaar van zwoegen en succes, hield hij op een sabbat een communiedienst in een district waar de bekeerlingen nog niet zo lang geleden wilden waren. Terwijl de zendeling de dienst leidde, zag hij hoe een van de mannen, net toen hij op het punt stond om bij de leuning te knielen, plotseling overeind kwam en haastig naar de andere kant van de kerk ging. Langzaam kwam hij terug en nam rustig zijn plaats in. Na de dienst nam de geestelijke hem mee naar een kant en vroeg hem naar de reden van zijn vreemde gedrag. Hij antwoordde: "Toen ik op het punt stond om te knielen, herkende ik in de man naast me het opperhoofd van een naburige stam, die mijn vader had vermoord en zijn bloed had gedronken; en ik had bij alle goden gezworen dat ik die man bij de eerste de beste gelegenheid zou doden. De impuls om wraak te nemen overmeesterde me in eerste instantie bijna, en ik haastte me weg, zoals je me zag, om aan de kracht ervan te ontsnappen. Toen ik aan de andere kant van de kamer stond en het doel van onze ontmoeting overwoog, dacht ik aan Hem die voor Zijn eigen moordenaars bad: Vader, vergeef het hun, want ze weten niet wat ze doen. En ik voelde dat ik de moordenaar van mijn vader kon vergeven, en ik kwam en knielde aan zijn zijde neer."

Zoals iemand heeft gezegd: "Er is een lelijk soort vergeving in de wereld - een soort egelvergeving, uitgeschoten als veren.

Mensen nemen iemand die zich vergrepen heeft, en zetten hem neer voor de blaaspijp van hun verontwaardiging, en verschroeien hem, en branden zijn schuld in hem; en wanneer ze hem voldoende gekneed hebben met hun vuisten, dan vergeven ze hem."

De vader van Frederik de Grote werd op zijn sterfbed door M. Roloff, zijn geestelijk adviseur, gewaarschuwd dat hij zijn vijanden moest vergeven. Hij was erg verontrust en zei na een pauze tegen de koningin: "Jij, Feekin, mag je broer (de koning van Engeland) *na mijn dood* schrijven en hem vertellen dat ik hem vergeven heb en in vrede met hem gestorven ben." "Het zou beter zijn," stelde M. Roloff zachtjes voor, "dat uwe majesteit meteen zou schrijven." "Nee," was het strenge antwoord. "Schrijf nadat ik dood ben. Dat is veiliger."

Een ander verhaal gaat over een man die, in de veronderstelling dat hij op het punt stond te sterven, vergiffenis betuigde aan iemand die hem had verwond, maar eraan toevoegde: "Let wel, als ik beter word, blijft de oude wrok bestaan."

Mijn vrienden, dat is helemaal geen vergeving. Ik geloof dat echte vergeving ook inhoudt dat we de overtreding vergeten - dat we deze helemaal uit ons hart en onze herinneringen verwijderen.

Zoals Matthew Henry zegt: "We vergeven onze broeder die ons onrecht aandoet niet op de juiste manier, als we hem niet vanuit ons hart vergeven, want God kijkt daarnaar. Daar mag geen

kwaadaardigheid worden gekoesterd, noch kwaadwilligheid jegens wie dan ook; daar mogen geen plannen voor wraak worden uitgebroed, noch verlangens daarnaar, zoals die er zijn bij velen die er uiterlijk vredig en verzoend uitzien. We moeten vanuit ons hart verlangen en zoeken naar het welzijn van hen die ons beledigd hebben."

Als Gods vergevingsgezindheid was zoals wij die vaak tonen, dan zou ze niet veel waard zijn. Stel dat God zou zeggen: "Ik zal je vergeven, maar ik zal het nooit vergeten; tot in de eeuwigheid zal ik je eraan blijven herinneren", dan zouden we dat helemaal niet als vergeving moeten beschouwen. Let op wat God zegt: "Ik zal hun zonde niet meer gedenken." In een passage in Ezechiël wordt gezegd dat niet één van onze zonden genoemd zal worden; is dat niet zoals God? Ik predik deze vergeving graag - de zoete waarheid dat de zonde voor eeuwig en altijd is uitgewist en nooit meer tegen ons genoemd zal worden. In een ander Schriftgedeelte lezen we: "Hun zonden en ongerechtigheden zal Ik niet meer gedenken." En als je dan naar het elfde hoofdstuk van de Hebreeën gaat en Gods erelijst leest, dan zie je dat niet één van de zonden van één van die gelovige mannen wordt genoemd. Over Abraham wordt gesproken als de man van het geloof; maar er wordt niet verteld hoe hij zijn vrouw in Egypte verloochende; dat was hem allemaal vergeven. Mozes werd uit het Beloofde Land gehouden omdat hij zijn geduld verloor; maar dit wordt niet vermeld in het Nieuwe Testament, hoewel zijn naam voorkomt in de erelijst van de apostelen. Ook Simson wordt genoemd, maar zijn zonden komen niet meer ter sprake. We lezen zelfs

over "rechtvaardige Lot"; hij leek in het verhaal van het Oude Testament niet echt op een rechtvaardige man, maar hij is vergeven en God heeft hem "rechtvaardig" gemaakt. Als we eenmaal door God zijn vergeven, zullen onze zonden ons niet meer worden onthouden. Dit is Gods eeuwige besluit.

Brooks zegt over Gods vergeving aan Zijn volk: "Wanneer God de zonde vergeeft, neemt Hij haar weg; dat als zij gezocht zou worden, zij toch niet gevonden zou kunnen worden; zoals de profeet Jeremia spreekt: 'In die dagen en in die tijd, spreekt de Heere, zal de ongerechtigheid van Israël gezocht worden, en er zal er geen zijn; en de zonden van Juda, en zij zullen niet gevonden worden; want Ik zal vergeven die Ik zal doen overblijven.' Zoals David, toen hij in Mephibosheth de gelaatstrekken van zijn vriend Jonathan zag, geen acht sloeg op diens kreupelheid of enig ander gebrek of misvorming; zo knipoogt God, terwijl Hij in Zijn volk het heerlijke beeld van Zijn Zoon aanschouwt, naar al hun gebreken en misvormingen, waardoor Luther zei: 'Doe met mij wat Gij wilt, daar Gij mijn zonde hebt vergeven.' En wat is het om zonde te vergeven, maar zonde niet te noemen?"

We lezen in het Evangelie van Matteüs: "En als uw broeder tegen u zondigt, gaat heen en vertelt hem zijn schuld tussen u en hem alleen; als hij u hoort, hebt gij uw broeder gewonnen." En even verderop lezen we dat Petrus tot Christus komt en zegt: "Hoe vaak zal mijn broeder tegen mij zondigen, en ik zal hem vergeven? Tot zevenmaal toe?" Jezus antwoordde: "Ik zeg u niet: tot zevenmaal toe, maar tot zeventigmaal zeven." Petrus

leek niet te denken dat *hij* gevaar liep om in zonde te vallen; zijn vraag was: Hoe vaak moet ik mijn broeder vergeven? Maar al snel horen we dat Petrus gevallen is. Ik kan me voorstellen dat toen hij viel, de zoete gedachte bij hem opkwam over wat de Meester had gezegd over vergeven tot zeventig maal zeven. De stem van de zonde kan luid zijn, maar de stem van vergeving is luider.

Laten we de ervaring van David binnengaan, toen hij zei: "Welgelukzalig is hij wiens overtreding vergeven is, wiens zonde bedekt is. Welgelukzalig is de man aan wie de Heer geen ongerechtigheid toerekent en in wiens geest geen bedrog is. Toen ik zweeg, werden mijn beenderen oud door mijn gebrul de ganse dag. Want dag en nacht was Uw hand zwaar op mij; mijn vocht is veranderd in zomerdroogte. Ik heb U mijn zonde erkend, en mijn ongerechtigheid heb ik niet verborgen. Ik zeide: Ik zal den Heere mijn overtredingen belijden; en Gij vergaaft de ongerechtigheid mijner zonde."

David kon naar beneden, boven, achter en voor kijken; naar het verleden, het heden en de toekomst; en hij wist dat alles goed was. Laten we besluiten dat we niet zullen rusten voordat deze kwestie van de zonde voor altijd geregeld is, zodat we omhoog kunnen kijken en God kunnen claimen als onze vergevende Vader. Laten we bereid zijn om anderen te vergeven, zodat we vergeving van God kunnen eisen, denkend aan de woorden van de Heer Jezus, hoe Hij zei: "Indien gij de mensen hun schuld vergeeft, zal ook uw hemelse Vader u

vergeven; maar indien gij de mensen hun schuld niet vergeeft, noch zal uw Vader uw schuld vergeven."

HOOFDSTUK VII.

EENHEID.

Het volgende dat we moeten hebben, als we onze gebeden verhoord willen krijgen, is - EENHEID. Als we elkaar niet liefhebben, zullen we zeker niet veel macht hebben bij God in Gebed. Een van de droevigste dingen in de huidige tijd is de verdeeldheid in Gods Kerk. Je merkt op dat toen de kracht van God over de vroege kerk kwam, dat was toen ze allemaal eensgezind waren. Ik geloof dat de zegen van Pinksteren nooit gegeven zou zijn zonder die geest van eenheid. Als ze verdeeld waren geweest en onderling ruzie hadden gemaakt, denk je dan dat de Heilige Geest gekomen zou zijn en dat die duizenden zich bekeerd zouden hebben? Ik heb in ons werk gemerkt dat als we naar een stad gingen waar drie kerken verenigd waren, we een grotere zegen hadden dan als er maar één kerk sympathiseerde. En als er twaalf kerken verenigd waren, werd de zegen verviervoudigd; het was altijd in verhouding tot de geest van eenheid die zich manifesteerde. Waar gekibbel en verdeeldheid zijn en waar de geest van eenheid afwezig is, is er heel weinig zegen en lof.

Dr. Guthrie illustreert dit feit op deze manier; hij zegt: "Scheid de atomen waaruit de hamer is opgebouwd, en elke atoom zou op de steen vallen als een sneeuwvlok; maar samengesmolten tot één atoom, en gehanteerd door de stevige arm van de steenhouwer, zal het de massieve rotsen uiteenrijten. Verdeel het water van Niagara in afzonderlijke en individuele druppels

en ze zouden niet meer zijn dan de vallende regen, maar in hun verenigde lichaam zouden ze de vuren van de Vesuvius doven en nog wat over hebben voor de vulkanen van andere bergen."

De geschiedenis vertelt ons dat beide legers van de Romeinen en de Albanezen overeenkwamen om de beproeving van allen te laten plaatsvinden in een gevecht tussen zes broeders - drie aan de ene kant, de zonen van Curatius, en drie aan de andere kant, de zonen van Horatius. Terwijl de Curatii verenigd waren, hoewel alle drie zwaar gewond, doodden ze twee van de Heratii. De derde begon hem op de hielen te zitten, hoewel hij helemaal niet gewond was; en toen hij zag dat ze langzaam volgden, de een na de ander, vanwege wonden en zware wapenuitrusting, viel hij op hen afzonderlijk en doodde ze alle drie. Het is de sluwe list van de duivel om ons te verdelen zodat hij ons kan vernietigen.

We moeten veel verdragen en veel opofferen, in plaats van toe te staan dat er tweedracht en verdeeldheid in onze harten heerst. Maarten Luther zegt: "Als twee geiten elkaar tegenkomen op een smalle brug over diep water, hoe gedragen ze zich dan? Geen van beiden kan omkeren, geen van beiden kan de ander passeren, omdat de brug te smal is; als ze elkaar zouden duwen, zouden ze beiden in het water kunnen vallen en verdrinken. De natuur heeft hen dus geleerd dat als de een zich neerlegt en de ander over hem heen laat gaan, beiden ongedeerd blijven. Ook zo zouden mensen liever moeten verdragen om vertrapt te worden dan te vervallen in discussie en onenigheid met elkaar."

Cawdray zegt: "Zoals in de muziek, als de harmonie van de tonen niet volledig is, ze beledigend zijn voor het gecultiveerde oor; zo zijn Christenen die het onderling oneens zijn, onaanvaardbaar voor God."

Er zijn verschillende gaven - dat wordt duidelijk geleerd - maar er is één Geest. Als we allemaal met hetzelfde bloed verlost zijn, zouden we in geestelijke dingen op één lijn moeten zitten. Paulus schrijft: "Er is verscheidenheid in gaven, maar dezelfde Geest. En er zijn verschillen in bestuur, maar dezelfde Heer."

Waar eenheid is, geloof ik niet dat enige macht, aards of hels, het werk kan tegenhouden. Als de kerk, de preekstoel en de kerkbank verenigd zijn en Gods volk één is, dan is het christendom als een gloeiend hete bal die over de aarde rolt en dan kunnen alle machten van dood en hel er niet tegenop. Ik geloof dat de mensen dan met honderden en duizenden tegelijk het Koninkrijk binnenstromen. "Hieraan," zegt Christus, "zullen alle mensen weten dat gij Mijn discipelen zijt, als gij elkander liefhebt." Als we elkaar liefhebben en voor elkaar bidden, zal er succes zijn. God zal ons niet teleurstellen.

Er kan geen echte scheiding of verdeeldheid zijn in de ware Kerk van Christus; zij zijn verlost door één prijs en worden omringd door één Geest. Als ik tot de familie van God behoor, ben ik met hetzelfde bloed gekocht, hoewel ik misschien niet tot dezelfde sekte of partij behoor als een ander. Wat we willen is dat deze ellendige sektarische muren worden weggenomen. Onze zwakheid ligt in onze verdeeldheid; en wat we nodig

hebben is dat er geen schisma of verdeeldheid is onder hen die de Heer Jezus Christus liefhebben. In de eerste brief aan de Korintiërs lezen we over de eerste symptomen van sektarisme die de vroege kerk binnenkwamen.

"Nu bid ik u, broeders, bij de naam van onze Heer Jezus Christus, dat gij allen hetzelfde spreekt, en dat er geen verdeeldheid onder u is, maar dat gij volkomen tezamen zijt in dezelfde gezindheid en in hetzelfde oordeel. Want het is mij van u, mijn broeders, door hen die van het huis van Chloë zijn, verklaard dat er twisten onder u zijn. Dit zeg ik nu, dat een ieder van u zegt: Ik ben van Paulus, en ik van Apollos, en ik van Cefas, en ik van Christus. Is Christus verdeeld? Is Paulus voor u gekruisigd? Of zijt gij in de naam van Paulus gedoopt?"

Let op hoe de één zei: "Ik ben van Paulus," en de ander: "Ik ben van Apollos," en weer een ander: "Ik ben van Cefas." Apollos was een jonge redenaar, en de mensen waren meegesleept door zijn welsprekendheid. Sommigen zeiden dat Cefas, of Petrus, van de reguliere apostolische lijn was, omdat hij met de Heer was geweest en Paulus niet. Ze waren dus verdeeld en Paulus schreef deze brief om de kwestie op te lossen.

Jenkyn zegt in zijn commentaar op de Brief van Judas: "De deelgenoten van een 'gemeenschappelijke verlossing', die hier op één manier naar de hemel gaan, en die verwachten hierna in één hemel te zijn, moeten van één hart zijn. Dat is de gevolgtrekking van de apostel in Efeziërs. Wat een

verbazingwekkende ellende is het, dat zij die het eens zijn in het gemeenschappelijke geloof, het oneens zijn als gemeenschappelijke vijanden! Dat christenen moeten leven alsof het geloof de liefde heeft verbannen! Dit gemeenschappelijke geloof zou onze geesten moeten kalmeren en temperen in al onze verschillen. Dit zou onze geesten moeten matigen, ook al is er ongelijkheid in aardse relaties. Wat een krachtig motief was dat van Jozefs broeders tot hem om hun zonde te vergeven, omdat zij beiden zijn broeders waren en de dienaren van de God van zijn vaderen! Hoewel onze eigen adem de kaars van twist niet kan uitblazen, o, laat toch het bloed van Christus het uitblussen!"

Wat een vreemde toestand zouden Paulus, Cefas en Apollos aantreffen als ze vandaag naar de wereld zouden komen! De kleine boom die in Korinthe ontsprong, is uitgegroeid tot een boom als die van Nebukadnezar, met veel van het gevogelte van de hemel erin verzameld. Stel dat Paulus en Cefas nu naar ons toe zouden komen, dan zouden ze meteen horen over onze kerkelijken en andersdenkenden. "Een Dissenter!" zegt Paulus, "wat is dat?" "We hebben een Kerk van Engeland, en er zijn mensen die afwijken van de Kerk." "Oh, inderdaad! Zijn er hier dan twee klassen christenen?" "Het spijt me te moeten zeggen dat er veel meer verdeeldheid is. De Dissenters zelf zijn opgesplitst. Er zijn Wesleyanen, Baptisten, Presbyterianen, Onafhankelijken, enzovoort; zelfs deze zijn allemaal verdeeld." "Is het mogelijk," zegt Paul, "dat er zoveel verdeeldheid is?" "Ja; de Kerk van Engeland is zelf behoorlijk verdeeld. Er is de Brede Kerk, de Hoge Kerk, de Lage Kerk en

de Hoge-Lage Kerk. Dan is er nog de Lutherse Kerk; en in Rusland hebben ze de Griekse Kerk, enzovoort." Ik verklaar dat ik niet weet wat Paulus en Cefas zouden denken als ze terugkwamen in de wereld; ze zouden een vreemde toestand aantreffen. Het is een van de meest vernederende dingen in de huidige tijd om te zien hoe Gods familie verdeeld is. Als we de Heer Jezus Christus liefhebben, zal de last van ons hart zijn dat God ons dichter bij elkaar brengt, zodat we elkaar liefhebben en boven alle partijgevoelens uitstijgen.

Bij de reparatie van een kerk in een van de wijken van Boston werd de inscriptie op de muur achter de preekstoel bedekt. Op de eerste sabbat na de reparatie fluisterde "de kleine vijfjarige" tegen haar moeder: "Ik weet waarom God de schilders opdroeg om dat mooie vers te verbergen. Het was omdat de mensen niet van elkaar hielden." De inscriptie luidde: "Een nieuw gebod geef ik u, dat gij elkander liefhebt."

Een predikant in Boston vertelt dat hij eens preekte over "De erkenning van vrienden in de toekomst" en dat hij na de dienst van een toehoorder te horen kreeg dat het beter zou zijn om over de erkenning van vrienden nu te preken, omdat hij al twintig jaar in de kerk was en geen van de leden kende.

Enige tijd geleden was ik in een klein stadje, toen ik op een avond uit de samenkomst kwam en een ander gebouw zag waar de mensen uitkwamen. Ik zei tegen een vriend: "Hebben jullie hier twee kerken?" "O ja." "Hoe gaat het met jullie?" "Oh, het gaat heel goed." "Ik ben blij dat te horen. Was uw broeder

predikant op de samenkomst?" "Oh nee, we hebben niets met elkaar te maken. We vinden dat de beste manier." En ze noemden dat "heel goed met elkaar opschieten". Oh, moge God ons één hart en één geest geven! Laat onze harten zijn als druppels water die samen stromen. Eenheid onder het volk van God is een soort voorproefje van de hemel. Daar zullen we geen Baptisten, Methodisten, Congregationalisten of Episcopalen vinden; we zullen allemaal één zijn in Christus. We laten al onze partijnamen achter ons als we deze aarde verlaten. O, dat de Geest van God snel al deze ellendige muren die we hebben opgebouwd, wegveegt!

Is het je ooit opgevallen dat het laatste gebed dat Jezus Christus op aarde uitsprak, voordat ze Hem wegvoerden naar Golgotha, was dat Zijn discipelen allemaal één zouden zijn? Hij kon in de stroom van de tijd kijken en zien dat er verdeeldheid zou komen - hoe Satan zou proberen de kudde van God te verdelen. Niets zal ongelovigen zo snel het zwijgen opleggen als christenen die overal één zijn. Dan zal ons getuigenis gewicht hebben bij de goddelozen en de achtelozen. Maar als ze zien hoe christenen verdeeld zijn, zullen ze hun getuigenis niet geloven. De Heilige Geest is bedroefd; en er is weinig kracht waar geen eenheid is.

Als ik dacht dat ik één druppel sektarisch bloed in mijn aderen had, zou ik het eruit laten voordat ik naar bed ging; als ik één sektarische haar in mijn hoofd had, zou ik het eruit trekken. Laten we ons richten op het hart van Jezus Christus; dan zullen

onze gebeden aanvaardbaar zijn voor God en zullen er zegeningen neerdalen.

HOOFDSTUK VIII.

GELOOF.

Een ander element is GELOOF. Het is voor ons net zo belangrijk om te weten hoe we moeten bidden als hoe we moeten werken. Er wordt ons niet verteld dat Jezus Zijn discipelen ooit heeft geleerd hoe ze moesten prediken, maar Hij leerde hen hoe ze moesten bidden. Hij wilde dat ze macht zouden hebben bij God; dan wist Hij dat ze macht zouden hebben bij mensen. In Jakobus lezen we: "Als iemand van u wijsheid ontbreekt, laat hij dan aan God vragen... en het zal hem gegeven worden; maar laat hij vragen in geloof, zonder te aarzelen." Geloof is dus de gouden sleutel die de schatten van de hemel ontsluit. Het was het schild dat David pakte toen hij Goliath op het veld ontmoette; hij geloofde dat God de Filistijn in zijn handen zou geven. Iemand heeft gezegd dat geloof Christus overal naartoe kon leiden; waar Hij het ook vond, Hij eerde het. Ongeloof ziet iets in Gods hand en zegt: "Ik kan het niet krijgen." Geloof ziet het en zegt: "Ik zal het krijgen."

Het nieuwe leven begint met geloof; daarna hoeven we alleen maar verder te bouwen op dat fundament. "Ik zeg u, welke dingen gij ook verlangt, wanneer gij bidt, geloof dat gij ze ontvangt, en gij zult ze hebben." Maar vergeet niet dat we serieus moeten zijn als we tot God gaan.

Ik ken geen levendiger illustratie van de noodkreet om hulp die tot God opklinkt, in alle ernst van diep besefte nood, dan het volgende verhaal:

Carl Steinman, die in 1845, na een verblijf van tachtig jaar, de IJslandse berg Hecla bezocht vlak voor de grote uitbarsting, ontsnapte ternauwernood aan de dood door zich in de rokende krater te wagen tegen de dringende smeekbede van zijn gids in. Aan de rand van de gapende afgrond werd hij neergeworpen door een stuiptrekking van de top en daar vastgehouden door blokken lava op zijn voeten. Hij schrijft beeldend:

"Oh, de verschrikkingen van die vreselijke realisatie! Daar, boven de mond van een zwarte en verhitte afgrond, werd ik opgehangen, een hulpeloze en bewuste gevangene, om naar beneden te worden geslingerd door de volgende grote stuiptrekking van de bevende Natuur!

"Help! Help! Help! - In godsnaam, help! schreeuwde ik, in de pijn van mijn wanhoop.

"Ik kon op niets anders vertrouwen dan op de barmhartigheid van de hemel; en ik bad tot God zoals ik nog nooit gebeden had, om vergeving van mijn zonden, opdat ze mij niet zouden volgen naar het oordeel.

"Plotseling hoorde ik een schreeuw en toen ik om me heen keek, zag ik met onbeschrijflijke gevoelens mijn trouwe gids langs de kraterhelling naar me toe snellen.

Ik heb je gewaarschuwd!" zei hij.

"'Dat heb je gedaan!' riep ik, 'maar vergeef me en red me, want ik verga!'

"'Ik zal jullie redden of met jullie ten onder gaan!'

"De aarde beefde en de rotsen scheidden zich - een van hen rolde met een dof, dreunend geluid de afgrond in. Ik sprong naar voren, greep een hand van de gids en het volgende moment vielen we allebei, in elkaars armen geklemd, op de vaste aarde erboven. Ik was vrij, maar nog steeds op de rand van de afgrond."

Bisschop Hall verwoordt in een bekend uittreksel het punt van ernst in relatie tot het gebed van geloof.

"Een pijl die slechts een klein stukje wordt opgetrokken, gaat niet ver; maar als hij naar de kop wordt getrokken, vliegt hij snel en doorboort hij diep. Zo valt gebed, als het alleen maar uit achteloze lippen komt, aan onze voeten. Het is de kracht van het schot en het sterke verlangen dat het naar de hemel stuurt en het de wolken doet doorboren. Het is niet de rekenkunde van onze gebeden, hoeveel het er zijn; noch de retoriek van onze gebeden, hoe welsprekend ze zijn; noch de geometrie van onze gebeden, hoe lang ze zijn; noch de muziek van onze gebeden, hoe zoet onze stem mag zijn; noch de logica van onze gebeden, hoe argumentatief ze mogen zijn; noch de methode van onze gebeden, hoe ordelijk ze mogen zijn; zelfs

niet de goddelijkheid van onze gebeden, hoe goed de leer mag zijn; - waar God om geeft. Hij kijkt niet uit naar de hoornen knieën die Jakobus, naar men zegt, had door de volharding van het gebed. We zouden kunnen zijn als Bartholomeüs, van wie gezegd wordt dat hij honderd gebeden had voor de morgen, en evenveel voor de avond, en allen zouden van geen nut kunnen zijn. Vurigheid van geest is wat veel baat."

Aartsbisschop Leighton zegt: "Het is niet het vergulde papier en het goede schrift van een verzoekschrift dat de overhand heeft bij een koning, maar de ontroerende zin ervan. En voor die Koning die het hart doorziet, is de zin van het hart de zin van alles, en datgene wat Hij alleen in acht neemt. Hij luistert om te horen wat dat spreekt, en beschouwt alles als niets waar dat zwijgt. Alle andere uitmuntendheid in gebed is slechts de buitenkant en de mode ervan. Dit is het leven ervan."

Brooks zegt: "Zoals een geverfd vuur geen vuur is, een dode man geen man, zo is een koud gebed geen gebed. In een geschilderd vuur is er geen hitte, in een dode man is er geen leven; zo is er in een koud gebed geen almacht, geen toewijding, geen zegen. Koude gebeden zijn als pijlen zonder kop, als zwaarden zonder rand, als vogels zonder vleugels; ze doorboren niet, ze snijden niet, ze vliegen niet op naar hemel. Koude gebeden bevriezen altijd voordat ze de hemel bereiken. O, dat christenen zichzelf uit hun koude gebeden zouden verjagen, en zichzelf in een beter en warmer gestel van geest zouden dwingen, wanneer ze hun smeekbeden tot de Heer richten!"

Neem het geval van de Syrofenicische vrouw. Toen zij tot de Meester riep, leek het een tijd alsof Hij doof was voor haar verzoek. De discipelen wilden dat ze weggestuurd werd. Hoewel ze drie jaar bij Christus waren en aan Zijn voeten zaten, wisten ze niet hoe vol genade Zijn hart was. Stel je voor dat Christus een arme zondaar zou wegzenden die tot Hem kwam voor genade! Kun jij je zoiets voorstellen? Nooit kwam het één keer voor. Deze arme vrouw plaatste zichzelf in de plaats van haar kind. "Heer, help me!" zei ze. Ik denk dat als we zo ver gaan in het oprechte verlangen om onze vrienden gezegend te hebben - als we onszelf in hun plaats stellen - God ons gebed snel zal verhoren.

Ik herinner me dat ik een aantal jaren geleden op een bijeenkomst iedereen voor wie gebeden moest worden vroeg om naar voren te komen en te knielen of vooraan plaats te nemen. Onder degenen die kwamen was een vrouw, ik dacht door haar uiterlijk dat ze een christen moest zijn, maar ze knielde neer bij de anderen. Ik zei: "U bent toch een christen?" Ze zei dat ze dat al vele jaren was. "Heb je de uitnodiging begrepen? Ik vroeg alleen degenen die christen wilden worden." Ik zal nooit de blik op haar gezicht vergeten toen ze antwoordde: "Ik heb een zoon die ver weg is; ik dacht dat ik vandaag zijn plaats zou innemen en kijken of God hem niet zou zegenen." Dank God voor zo'n moeder!

De Syrofenicische vrouw deed hetzelfde - "Heer help me!". Het was een kort gebed, maar het ging recht naar het hart van de Zoon van God. Hij beproefde echter haar geloof. Hij zei:

"Het is niet gepast om het brood van de kinderen te nemen en het voor de honden te werpen." Zij antwoordde: "Dat is waar, Heer, maar de honden eten van de kruimels die van de tafel van hun meesters vallen." "O vrouw, groot is uw geloof!" Wat een lofprijzing gaf Hij haar! Haar verhaal zal nooit vergeten worden zolang de kerk op aarde is. Hij eerde haar geloof en gaf haar alles waar ze om vroeg. Iedereen kan zeggen: "Heer, help me!" We hebben allemaal hulp nodig. Hebben we als christenen meer genade nodig, meer liefde, meer reinheid in ons leven, meer gerechtigheid? Laten we dan vandaag dit gebed doen. Ik wil dat God me helpt om beter te prediken en beter te leven, om meer op de Zoon van God te lijken. De gouden kettingen van het geloof verbinden ons met de troon van God en de genade van de hemel stroomt naar beneden in onze zielen.

Ik weet niet of die vrouw een grote zondaar was, maar toch verhoorde de Heer haar roep. Het kan zijn dat je tot dit uur in zonde hebt geleefd, maar als je wilt roepen: "Heer help me!" Hij zal je gebed verhoren, als het een eerlijk gebed is. Als we tot God roepen, bedoelen we vaak niet echt iets. Jullie moeders begrijpen dat. Jullie kinderen hebben twee stemmen. Als ze je om iets vragen, kun je al snel zien of de schreeuw een verzonnen schreeuw is of niet. Als dat zo is, geef je er geen aandacht aan; maar als het een echte schreeuw om hulp is, hoe snel reageer je dan! De noodkreet brengt altijd verlichting. Je kind is aan het spelen en zegt: "Mama, ik wil brood", maar het gaat door met spelen. Je weet dat het niet veel honger heeft en dus laat je het met rust. Maar het kind laat het speelgoed vallen

en komt aan je jurk rukken. "Mamma, ik heb zo'n honger!" Dan weet je dat het een echte schreeuw is; je gaat snel naar de voorraadkast en haalt wat brood. Als we serieus op zoek zijn naar het brood van de hemel, dan zullen we het krijgen. Deze vrouw was vreselijk serieus; daarom werd haar verzoek beantwoord.

Ik herinner me dat ik hoorde over een jongen die opgroeide in een Engels armenhuis. Hij had nooit leren lezen of schrijven, behalve dat hij de letters van het alfabet kon lezen. Op een dag kwam er een man van God en vertelde de kinderen dat als ze tot God baden in hun problemen, Hij hen hulp zou sturen. Na een tijdje ging deze jongen in de leer bij een boer. Op een dag werd hij de velden ingestuurd om schapen te hoeden. Hij had het nogal moeilijk, dus herinnerde hij zich wat de prediker had gezegd, en hij dacht dat hij tot God zou bidden. Iemand die langs het veld liep, hoorde een stem achter de heg. Ze keken om te zien van wie het was en zagen het kereltje op zijn knieën en zei: "A, B, C, D," enzovoort. De man zei: "Mijn jongen, wat ben je aan het doen?" Hij keek op en zei dat hij aan het bidden was. "Waarom? Dat is geen bidden, dat is alleen maar het alfabet opzeggen." Hij zei dat hij niet wist hoe hij moest bidden, maar er kwam eens een man naar het armenhuis die vertelde dat als ze God aanriepen, Hij hen zou helpen. Dus hij dacht dat als hij de letters van het alfabet opnoemde, God ze zou nemen en ze zou samenvoegen tot een gebed en hem zou geven wat hij wilde. Het kereltje was echt aan het bidden. Soms, als je kind praat, kunnen je vrienden niet begrijpen wat hij zegt; maar de moeder begrijpt het heel goed. Dus als ons

gebed recht uit het hart komt, begrijpt God onze taal. Het is een misleiding van de duivel om te denken dat we niet kunnen bidden; dat kunnen we wel, als we echt iets willen. Het is niet de mooiste of de meest welsprekende taal die antwoord brengt; het is de schreeuw die opkomt uit een bezwaard hart. Toen deze arme niet-Joodse vrouw uitriep: "Heer, help me!" flitste de roep over de goddelijke draden en kwam de zegen. Dus je kunt bidden als je wilt; het is het verlangen, de wens van het hart, dat God graag hoort en beantwoordt, dan moeten we een zegen verwachten. Toen de centurio wilde dat Christus zijn knecht zou genezen, dacht hij dat hij niet waardig was om het de Heer zelf te gaan vragen, dus stuurde hij zijn vrienden om het verzoek te doen. Hij stuurde boodschappers uit om de Meester te ontmoeten en te zeggen: "Doe geen moeite om te komen; U hoeft alleen maar het woord te spreken en de ziekte zal verdwijnen."

Jezus zei tegen de Joden: "Zo'n groot geloof heb ik niet gevonden, nee, niet in Israël." Hij verwonderde zich over het geloof van deze centurio; het behaagde Hem, zodat Hij de knecht toen en daar genas. Geloof bracht het antwoord.

In Johannes lezen we over een edelman wiens kind ziek was. De vader viel op zijn knieën voor de Meester en zei: "Kom naar beneden, voordat mijn kind sterft." Hier heb je zowel ernst als geloof; en de Heer verhoorde het gebed meteen. De zoon van de edelman begon datzelfde uur te verbeteren. Christus eerde het geloof van de man.

In zijn geval was er niets om op te steunen dan het naakte woord van Christus, maar dit was genoeg. Het is goed om altijd in gedachten te houden, dat het voorwerp van het geloof niet het schepsel is, maar de Schepper; niet het instrument, maar de Hand die het hanteert.

Richard Sibbes zegt het als volgt: "Het doel van geloven is God en Christus als bemiddelaar. We moeten beide hebben om ons geloof op te baseren. We kunnen niet in God geloven, tenzij we in Christus geloven. Want God moet bevredigd worden door God; en door Hem die God is moet die bevrediging toegepast worden - de Geest van God - door geloof in het hart te werken en het op te wekken wanneer het neerslachtig is. Alles is bovennatuurlijk in geloof. De dingen die we geloven staan boven de natuur; de beloften staan boven de natuur; de werker ervan, de Heilige Geest, staat boven de natuur; en alles in het geloof staat boven de natuur. Er moet een God zijn in wie we geloven, en een God door wie we kunnen weten dat Christus God is - niet alleen door wat Christus heeft gedaan, de wonderen, die niemand anders dan God kon doen, maar ook door wat aan Hem is gedaan. En er zijn twee dingen aan Hem gedaan die aantonen dat Hij God is, namelijk geloof en gebed. We moeten alleen in God geloven en alleen tot God bidden; maar Christus is het voorwerp van beide. Hier wordt Hij voorgesteld als het voorwerp van geloof, en van gebed in dat van de heilige Stefanus: 'Heer Jezus, ontvang mijn geest.' En daarom ook zijn God; want aan Hem wordt gedaan wat alleen God toekomt en eigen is. O, wat een sterk fundament, wat een bodem en basis heeft ons geloof! Er is God de Vader, Zoon en

Heilige Geest, en Christus de Middelaar. Opdat ons geloof ondersteund wordt, hebben we Hem om in te geloven, die hemel en aarde ondersteunt.

"Er is niets dat in de weg kan staan van de voltooiing van een van Gods beloften, maar het is te overwinnen door geloof."
Zoals Samuel Rutherford zegt, als commentaar op het geval van de Syrofenicische vrouw: "Zie het zoete gebruik van geloof onder een droevige verzoeking; geloof handelt met Christus en de hemel in het donker, op duidelijk vertrouwen en krediet, zonder enige zekerheid van dageraad te zien: Zalig zij die niet gezien hebben en toch geloven. En de reden is dat geloof is dooraderd en uitgebeend met geestelijke moed; om een versperde stad tegen de hel te houden, ja, en om onmogelijkheden te weerstaan; en hier is een zwakke vrouw, hoewel niet als een vrouw, maar als een gelovige, die opstaat tegen Hem die 'de Machtige God, de Vader der Eeuwen, de Vredevorst' is. Alleen het geloof kan standhouden en het zwaard, de wereld en alle verdrukkingen overwinnen. Dit is onze overwinning, waarbij één mens de grote en onmetelijke wereld overwint."

Bisschop Ryle zei over de voorspraak van Christus als de grond en zekerheid van ons geloof: "Het bankbiljet zonder handtekening onderaan is niets anders dan een waardeloos stuk papier. De pennenstreek verleent het al zijn waarde. Het gebed van een arm kind van Adam is op zichzelf een zwak ding, maar als het eenmaal bekrachtigd is door de hand van de Heer Jezus, kan het veel baten. Er was een officier in de stad Rome die

aangesteld was om zijn deuren altijd open te hebben, om iedere Romeinse burger te ontvangen die hem om hulp vroeg. Zo staat ook het oor van de Heer Jezus altijd open voor de roep van iedereen die barmhartigheid en genade wil. Het is Zijn ambt om hen te helpen . Hun gebed is Zijn vreugde. Lezer, denk hieraan. Is dit geen bemoediging?

Laten we dit hoofdstuk afsluiten met enkele van de eigen woorden van onze Heer over geloof in relatie tot gebed:

"En toen Hij een vijgenboom op de weg zag, kwam Hij daarheen en vond er niets aan, dan alleen bladeren, en Hij zei tot de boom: Laat voortaan aan u geen vrucht meer groeien in eeuwigheid. En terstond verdorde de vijgeboom. En toen de discipelen het zagen, verwonderden zij zich, zeggende: Hoe spoedig is de vijgeboom verdord! Jezus antwoordde en zeide tot hen: Voorwaar, Ik zeg u, indien gij gelovig zijt en niet twijfelt, zo zult gij niet alleen doen wat met de vijgeboom geschied is, maar ook, indien gij tot deze berg zult zeggen: Verwijder u en werp u in de zee, zo zal het geschieden. En alles wat gij biddend en gelovend zult vragen, zult gij ontvangen."

Zo zegt onze Heer opnieuw: "Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: wie in Mij gelooft, zal de werken die Ik doe, ook doen; en grotere werken dan deze zal hij doen, want Ik ga tot Mijn Vader. En wat gij ook vragen zult in Mijn Naam, dat zal Ik doen, opdat de Vader in de Zoon verheerlijkt worde. Indien gij iets vraagt in Mijn Naam, Ik zal het doen". En verder: "Indien gij in Mij blijft, en Mijn woorden in u blijven, zult gij vragen

wat gij wilt, en het zal u geschieden." "Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, wat gij ook aan de Vader zult vragen in Mijn Naam, Hij zal het u geven. Tot nu toe hebt gij niets gevraagd in Mijn naam; vraagt en gij zult ontvangen, opdat uw vreugde vol zij."

HOOFDSTUK IX.

AANVRAAG.

Het volgende element in gebed dat me opvalt is AANVRAAG. Hoe vaak gaan we niet naar gebedsbijeenkomsten zonder echt om iets te vragen! Onze gebeden gaan de hele wereld rond, zonder dat we ergens concreet om vragen. We verwachten niets. Veel mensen zouden erg verbaasd zijn als God hun gebeden zou verhoren. Ik herinner me dat ik een zeer welbespraakte man hoorde die een gebedsbijeenkomst leidde. Er was geen enkel duidelijk verzoek in het geheel. Een arme, ernstige vrouw schreeuwde het uit: "Vraag Hem iets, man." Hoe vaak hoor je niet wat gebed genoemd wordt zonder dat er iets gevraagd wordt! "Vraagt en gij zult ontvangen."

Ik geloof dat als we alle struikelblokken uit de weg ruimen, God onze smeekbeden zal beantwoorden. Als we de zonde wegdoen en met reine handen in Zijn nabijheid komen, zoals Hij ons heeft opgedragen, dan zullen onze gebeden kracht bij Hem hebben. In het Evangelie van Lucas hebben we als grote aanvulling op het gebed van de discipelen: "Bid en u zal gegeven worden; zoekt en gij zult vinden; klopt en u zal opengedaan worden." Sommige mensen denken dat God er niet van houdt om lastig gevallen te worden met ons constante komen en vragen. De enige manier om God lastig te vallen is helemaal niet te komen. Hij moedigt ons aan om herhaaldelijk naar Hem toe te komen en onze eisen door te drukken.

Ik geloof dat je vandaag de dag drie soorten christenen in de kerk vindt. De eerste zijn zij die *vragen*, de tweede zij die *zoeken* en de derde zij die *kloppen.*

"Leraar," zei een heldere jongen met een ernstig gezicht, "hoe komt het dat zoveel gebeden onbeantwoord blijven? Ik begrijp het niet. De Bijbel zegt: 'Vraagt, en gij zult ontvangen; zoekt, en gij zult vinden; klopt, en u zal worden opengedaan;' maar het lijkt mij dat heel veel mensen kloppen en niet worden toegelaten."

"Heb je nooit bij je vrolijke haardvuur gezeten," zei de leraar, "op een donkere avond, en een luid geklop op de deur gehoord? Op weg om de oproep te beantwoorden, heb je niet soms naar buiten gekeken in de duisternis, niets te zien, maar het horen van de stampende voeten van een ondeugende jongen, die klopte, maar niet wilde binnenkomen, en dus weggelopen? Zo gaat het vaak met ons. We vragen om zegeningen, maar verwachten ze niet echt; we kloppen, maar willen niet binnenkomen; we vrezen dat Jezus ons niet zal horen, Zijn beloften niet zal vervullen, ons niet zal binnenlaten; en dus gaan we weg."

"Ah, ik begrijp het," zei de ernstig kijkende jongen, zijn ogen stralend door het nieuwe licht dat in zijn ziel daagde: "Van Jezus kan niet verwacht worden dat Hij *op weggelopen* klopjes antwoordt. Hij heeft het nooit beloofd. Ik ben van plan om te blijven kloppen, kloppen, totdat Hij *het niet kan laten om de deur te openen*."

Maar al te vaak kloppen we aan bij de deur van barmhartigheid en rennen dan weg, in plaats van te wachten op een ingang en een antwoord. Zo doen we alsof we bang zijn dat onze gebeden worden verhoord.

Heel veel mensen bidden op die manier; ze wachten niet op het antwoord. Onze Heer leert ons hier dat we niet alleen moeten vragen, maar dat we ook moeten wachten op het antwoord; als het niet komt, moeten we op zoek gaan naar de reden. Ik geloof dat we veel zegeningen krijgen door alleen maar te vragen; andere krijgen we niet, omdat er misschien iets in ons leven is dat aan het licht gebracht moet worden. Toen Daniël in Babel begon te bidden voor de bevrijding van zijn volk, zocht hij uit wat de problemen waren en waarom God Zijn aangezicht van hen had afgewend. Er kan dus iets in ons leven zijn dat de zegen tegenhoudt; als dat zo is, willen we dat uitzoeken. Iemand heeft over dit onderwerp gezegd: "We moeten vragen met de nederigheid van een bedelaar, zoeken met de zorgvuldigheid van een dienaar en kloppen met het vertrouwen van een vriend."

Hoe vaak raken mensen ontmoedigd en zeggen ze dat ze niet weten of God gebeden wel of niet verhoort! In de gelijkenis van de volhardende weduwe leert Christus ons hoe we niet alleen moeten bidden en zoeken, maar ook vinden. Als de onrechtvaardige rechter de smeekbede hoorde van de arme vrouw die haar eisen doordrukte, hoeveel te meer zal onze hemelse Vader onze roep horen! Vele jaren geleden werd een Ier in de staat New Jersey veroordeeld om opgehangen te

worden. Alle mogelijke invloed werd op de gouverneur uitgeoefend om de man gratie te verlenen, maar hij hield voet bij stuk en weigerde het vonnis te wijzigen. Op een ochtend ging de vrouw van de veroordeelde man met haar tien kinderen naar de gouverneur. Toen hij in zijn kantoor kwam, vielen ze allemaal op hun gezichten voor hem neer en smeekten hem om genade te hebben voor de echtgenoot - de vader. Het hart van de gouverneur werd geraakt en hij schreef meteen gratie uit. De smeekbeden van de vrouw en de kinderen redden het leven van de man, net als de vrouw in de gelijkenis, die door haar eisen kracht bij te zetten de onrechtvaardige rechter ertoe bracht haar verzoek in te willigen.

Dit bracht het antwoord op het gebed van de blinde Bartimeüs. Het volk en zelfs de discipelen probeerden hem tot stilte te manen, maar hij riep alleen maar luider: "Gij Zoon van David, ontferm U over mij!"

Gebed wordt in de Bijbel bijna nooit alleen genoemd; het is gebed en ernst; gebed en waakzaamheid; gebed en dankzegging. Het is een leerzaam feit dat in de hele Schrift gebed altijd verbonden is met iets anders. Bartimeüs was ernstig en de Heer verhoorde zijn geroep.

Het hoogste type christen is dan degene die verder is gekomen dan vragen en zoeken en die blijft kloppen tot het antwoord komt. Als we kloppen, heeft God beloofd de deur te openen en ons verzoek in te willigen. Het kan jaren duren voordat het

antwoord komt; Hij kan ons laten kloppen, maar Hij heeft beloofd dat het antwoord zal komen.

Ik zal je vertellen wat het volgens mij betekent om te kloppen. Een aantal jaren geleden, toen we samenkomsten hielden in een bepaalde stad, kwam er een punt waarop er heel weinig kracht leek te zijn. We riepen alle moeders bij elkaar en vroegen hen om samen te komen en voor hun kinderen te bidden. Ongeveer vijftienhonderd moeders kwamen bij elkaar en stortten hun harten uit voor God in gebed. Eén moeder zei: "Ik zou willen dat jullie voor mijn twee jongens baden. Ze zijn dronken en het lijkt alsof mijn hart zou breken." Ze was een moeder die weduwe was. Een paar moeders kwamen bij elkaar en zeiden: "Laten we een gebedsbijeenkomst houden voor deze jongens." Ze riepen tot God voor deze twee zwervende jongens; en zie nu hoe God hun gebed verhoorde.

Die dag hadden deze twee broers gepland om elkaar te ontmoeten op de hoek van de straat waar onze samenkomsten werden gehouden. Ze zouden de nacht doorbrengen in losbandigheid en zonde. Rond zeven uur kwam de eerste naar de afgesproken plaats; hij zag de mensen de samenkomst binnengaan. Omdat het een stormachtige nacht was, dacht hij dat hij voor een tijdje naar binnen kon gaan. Het woord van God bereikte hem en hij ging de onderzoekskamer binnen, waar hij zijn hart aan de Heiland gaf.

De andere broeder wachtte op de hoek tot de samenkomst ophield, in de verwachting dat zijn broeder zou komen; hij wist

niet dat hij in de samenkomst was geweest. Er was een jongemannenbijeenkomst in de kerk vlakbij, en deze broeder dacht dat hij graag wilde zien wat er gaande was; dus volgde hij de menigte naar de bijeenkomst. Hij was ook onder de indruk van wat hij hoorde en ging als eerste naar de onderzoekskamer, waar hij vrede vond. Terwijl dit gebeurde, was de eerste naar huis gegaan om het hart van zijn moeder op te vrolijken met het goede nieuws. Hij vond haar op haar knieën. Ze had op het verzoendeksel geklopt. Terwijl ze dat deed, kwam haar zoon binnen en vertelde haar dat haar gebeden verhoord waren; zijn ziel was gered. Het duurde niet lang voordat de andere broer binnenkwam en zijn verhaal vertelde - hoe ook hij gezegend was.

De volgende maandagavond was een van deze broers de eerste die opstond op de samenkomst van jonge bekeerlingen en hij vertelde het verhaal van hun bekering. Nauwelijks had hij plaatsgenomen, of de ander sprong op en zei: "Alles wat mijn broer jullie heeft verteld is waar, want ik ben zijn broer. De Heer heeft ons inderdaad ontmoet en gezegend."

Ik hoorde van een vrouw in Engeland die een onbekeerde man had. Ze besloot dat ze twaalf maanden lang elke dag voor zijn bekering zou bidden. Elke dag om twaalf uur ging ze alleen naar haar kamer en riep tot God. Haar man stond niet toe dat ze met hem over dit onderwerp sprak, maar ze kon wel namens hem tot God spreken. Het kan zijn dat jij een vriend hebt met wie je niet over zijn verlossing kunt praten; dan kun je doen wat deze vrouw deed - ga er met God over bidden. De twaalf

maanden gingen voorbij en er was geen teken dat hij zich gewonnen gaf. Ze nam zich voor om nog zes maanden langer te bidden; dus ging ze elke dag alleen en bad voor de bekering van haar man. De zes maanden gingen voorbij, en nog steeds was er geen teken, geen antwoord. De vraag rees in haar geest, kon ze hem opgeven? "Nee," zei ze, "ik zal voor hem bidden zolang God me adem geeft." Diezelfde dag, toen hij thuis kwam om te eten, in plaats van naar de eetkamer ging hij naar boven. Ze wachtte, en wachtte, en wachtte, maar hij kwam niet naar beneden om te eten. Uiteindelijk ging ze naar zijn kamer en vond hem op zijn knieën, huilend tot God om genade met hem te hebben. God overtuigde hem van zijn zonden; hij werd niet alleen een christen, maar het Woord van God kreeg vrij spel en werd in hem verheerlijkt. God gebruikte hem machtig. Dat was God die de gebeden van deze christelijke vrouw verhoorde; ze klopte, en klopte, totdat het antwoord kwam.

Ik hoorde laatst iets wat me enorm opvrolijkte. Er was ongeveer veertig jaar voor een man gebeden, maar er was geen teken van enig antwoord. Het leek alsof hij als een van de meest zelfingenomen mannen op aarde zijn graf in ging. Op een nacht kwam de overtuiging. s Morgens liet hij zijn familieleden komen en zei tegen zijn dochter: "Ik wil dat jullie voor me bidden. Bid dat God mijn zonden vergeeft; mijn hele leven is niets anders geweest dan zonde - zonde." En al deze overtuiging kwam in één nacht. Wat we willen is onze zaak tot aan de troon van God doordrukken. Ik ken vaak gevallen van mensen die naar onze samenkomsten kwamen en hoewel ze geen woord konden horen van wat er gezegd werd, leek het

alsof een onzichtbare kracht vat op hen kreeg, zodat ze ter plekke overtuigd en bekeerd werden.

Ik herinner me dat op een plaats waar we bijeenkomsten hielden, een vrouw naar de eerste bijeenkomst kwam en me vroeg om met haar man te praten. "Hij is niet geïnteresseerd," zei ze, "maar ik hoop dat hij dat wel zal worden." Ik sprak met hem en ik denk dat ik bijna nooit met een man heb gesproken die zo zelfingenomen leek. Het leek alsof ik net zo goed tegen een ijzeren paal had kunnen praten, zo zelfingenomen leek hij te zijn. Ik zei tegen zijn vrouw dat hij helemaal niet geïnteresseerd was. Ze zei: "Dat zei ik toch, maar ik ben wel geïnteresseerd in hem." De hele dertig dagen dat we daar waren gaf die vrouw hem nooit op. Ik moet bekennen dat zij tien keer meer vertrouwen in hem had dan ik. Ik had verschillende keren met hem gesproken, maar ik zag geen sprankje hoop. De voorlaatste nacht kwam de man naar me toe en zei: "Zou je me in een andere kamer willen zien?" Ik ging met hem mee en vroeg hem wat er aan de hand was. Hij zei: "Ik ben de grootste zondaar in de staat Vermont." "Hoe komt dat?" Ik zei: "Is er een bepaalde zonde waaraan je schuldig bent?" Ik moet bekennen dat ik dacht dat hij een vreselijke misdaad had begaan, die hij aan het verdoezelen was, en dat hij nu wilde biechten. "Mijn hele leven," zei hij, "is niets anders dan zonde geweest. God heeft het me vandaag laten zien." Hij vroeg de Heer om genade met hem te hebben en hij ging naar huis, zich verheugend in de zekerheid dat zijn zonden vergeven waren. Er was een man veroordeeld en bekeerd in antwoord op gebed. Dus als je bezorgd bent over de

bekering van een familielid, of een vriend, neem dan in gedachten dat je God geen rust zult geven, dag of nacht, totdat Hij je verzoek inwilligt. Hij kan hen bereiken, waar ze ook zijn - op hun werkplek, in hun huis, of waar dan ook - en hen aan Zijn voeten brengen.

Dr. Austin Phelps zegt in zijn "Still Hour": "Het vooruitzicht om een object te verkrijgen zal altijd de uitdrukking van intens verlangen beïnvloeden. Het gevoel dat spontaan zal worden bij een Christen onder de invloed van een dergelijk vertrouwen is dit: Ik kom vanmorgen naar mijn devotie op een boodschap van het echte leven. Dit is geen romance en geen klucht. Ik kom hier niet om een vorm van woorden te gebruiken; ik heb geen hopeloze verlangens om uit te drukken. Ik heb een doel voor ogen; ik heb een doel voor ogen. Dit is een zaak waarmee ik me ga bezighouden. Een astronoom richt zijn telescoop niet naar de hemel met een redelijkere hoop om die verre hemelen te kunnen doordringen, dan ik heb om de gedachten van God te bereiken door mijn hart op te heffen aan de troon der genade. Dit is het voorrecht van mijn roeping door God in Christus Jezus. Zelfs mijn haperende stem zal nu in de hemel gehoord worden; en het zal daar een nieuwe kracht voortbrengen, waarvan alleen God de resultaten kan kennen, en die alleen de eeuwigheid kan ontwikkelen. Daarom, o Heer, vindt Uw dienaar het in zijn hart om dit gebed tot U te bidden!""

Jeremy Taylor zegt: "Gemakzucht is een grote vijand voor het succes van het gebed van een goed mens. Het moet een opzettelijk, ijverig, druk, werkzaam gebed zijn; want bedenk

eens wat een enorme onfatsoenlijkheid het is dat een man tot God spreekt om iets waar hij geen waarde aan hecht! Onze gebeden kastijden onze geesten als we tamelijk smeken om die dingen waarvoor we zouden moeten sterven, die kostbaarder zijn dan keizerlijke scepters, rijker dan de buit van de zee of de schatten van de Indiaanse heuvels." Dr. Patton zegt in zijn werk over "Opmerkelijke Antwoorden op Gebed": "Jezus vraagt ons om te zoeken. Stel je een moeder voor die een verloren kind zoekt. Ze kijkt door het huis en langs de straten, doorzoekt dan de velden en bossen en onderzoekt de rivieroevers. Een wijze buurman komt haar tegemoet en zegt: 'Zoek verder, kijk overal; doorzoek elke toegankelijke plaats. Je zult inderdaad niets vinden, maar zoeken is juist goed. Het zet de geest op scherp; het fixeert de aandacht; het helpt bij het observeren; het maakt het idee van het kind heel echt. En dan, na een tijdje, zul je ophouden je kind te willen.' De woorden van Christus zijn: 'Klop en u zal worden opengedaan. Stel je een man voor die lang en hard op de deur van een huis klopt. Nadat hij dit een uur lang heeft gedaan, gaat er een raam open en de bewoner van het huis steekt zijn hoofd naar buiten en zegt: 'Dat is goed mijn vriend, ik zal de deur niet openen, maar blijf kloppen - het is een uitstekende oefening en je zult er gezonder van worden. Klop tot zonsondergang; en kom dan terug, en klop de hele morgen. Na een paar dagen zul je een gemoedstoestand bereiken waarin je er niet langer om zult geven om binnen te komen. Is dit wat Jezus ons wilde laten begrijpen toen Hij zei: "Vraagt en gij zult ontvangen, zoekt en gij zult vinden, klopt en u zal worden opengedaan?

Ongetwijfeld zou iemand dan spoedig ophouden met vragen, zoeken en kloppen, maar zou dat niet uit afkeer zijn?"

Niets is welgevalliger voor onze Vader in de hemel dan direct, aandringend en volhardend gebed. Twee christelijke dames, wier echtgenoten onbekeerd waren, en die hun grote gevaar voelden, kwamen overeen om elke dag een uur in gezamenlijk gebed door te brengen voor hun redding. Dit werd zeven jaar lang volgehouden, toen discussieerden ze of ze nog langer moesten bidden, zo nutteloos leken hun gebeden. Ze besloten vol te houden tot aan de dood, en als hun mannen ten onder zouden gaan, zou dat beladen zijn met gebeden. Met hernieuwde kracht baden ze drie jaar langer, toen een van hen 's nachts werd gewekt door haar man, die in grote nood was vanwege de zonde. Zodra de dag aanbrak, haastte ze zich met blijdschap om haar biddende metgezel te vertellen dat God op het punt stond hun gebeden te verhoren. Wat schetste haar verbazing toen haar vriendin met dezelfde boodschap naar haar toe kwam! Zo werden tien jaar van verenigd en volhardend gebed bekroond met de bekering van beide echtgenoten op dezelfde dag.

We kunnen niet genoeg verzoeken doen; God zal de gebeden van Zijn kinderen niet moe worden. Sir Walter Raleigh vroeg koningin Elizabeth om een gunst, waarop zij antwoordde: "Raleigh, wanneer zal je stoppen met bedelen?" "Wanneer Uwe Majesteit ophoudt met geven," antwoordde hij. Zo lang moeten we doorgaan met bidden.

In een recente toespraak die George Muller in Calcutta gaf, zei hij dat er in 1844 vijf mensen op zijn hart werden gelegd en dat hij voor hen begon te bidden. Er gingen achttien maanden voorbij voordat één van hen zich bekeerde. Hij bad nog vijf jaar door en een ander werd bekeerd. Aan het einde van twaalf jaar en een half werd een derde bekeerd. En nu had hij veertig jaar voor de andere twee gebeden, zonder ook maar één dag te missen; maar ze waren nog niet bekeerd. Hij voelde zich echter bemoedigd om door te gaan met bidden; en hij was er zeker van dat hij antwoord zou krijgen met betrekking tot de twee die de Geest nog steeds weerstonden.

HOOFDSTUK X.

ONDERWERPING.

Een ander essentieel element in gebed is ONDERWERPING. Al het ware gebed moet in volledige onderwerping aan God worden aangeboden. Nadat we onze verzoeken aan Hem bekend hebben gemaakt, moet onze taal zijn: "Uw wil geschiede." Ik heb duizend keer liever dat Gods wil gedaan wordt dan mijn eigen wil. Ik kan niet in de toekomst kijken zoals God dat kan; daarom is het veel beter om Hem voor mij te laten kiezen dan om voor mezelf te kiezen. Ik ken Zijn gedachten over geestelijke dingen. Het is Zijn wil dat ik geheiligd word; dus ik kan met vertrouwen tot God bidden en een antwoord op mijn gebeden verwachten. Maar als het om tijdelijke zaken gaat, is het anders; waar ik om vraag is misschien niet Gods bedoeling met mij.

Zoals iemand het goed verwoordde: "Geloof me, bidden betekent niet dat ik God moet verlagen naar mijn gedachten en mijn doelen, en dat ik Zijn regering moet buigen naar mijn domme, dwaze en soms zondige ideeën. Bidden betekent dat ik moet worden opgewekt in gevoel, in vereniging en ontwerp met Hem; dat ik in Zijn raad moet treden en Zijn doel volledig moet uitvoeren. Ik ben bang dat we soms over gebed denken als iets totaal tegenovergestelds, alsof we daarmee onze Vader in de hemel overhalen of beïnvloeden om te doen wat in onze eigen gedachten opkomt en wat onze dwaze, zwakziende doelen zou bereiken. Ik ben er heel erg van overtuigd, dat God

beter weet wat het beste is voor mij en voor de wereld dan ik ooit kan weten; en ook al zou het in mijn macht liggen om te zeggen: '*Mijn* wil geschiede', ik zou liever tegen Hem zeggen: '*Uw* wil geschiede'.

Er wordt verteld over een vrouw die, toen ze ziek was, gevraagd werd of ze wilde leven of sterven, dat ze antwoordde: "Wat God wil." "Maar," zei iemand, "als God het aan jou zou voorleggen, wat zou je dan kiezen?" "Waarlijk," antwoordde zij, "ik zou het weer aan Hem voorleggen." Zo verkrijgt de mens zijn wil van God, wiens wil aan God onderworpen is.

Mr. Spurgeon merkt over dit onderwerp op: "De gelovige mens zoekt te allen tijde zijn toevlucht tot God, opdat hij zijn gemeenschap met de Goddelijke geest in stand kan houden. Gebed is geen monoloog, maar een dialoog; geen zelfreflectie, maar een kijken naar de heuvels, vanwaar onze hulp komt. Er is een opluchting in het ontlasten van de denkgeest aan een sympathieke vriend, en geloof voelt dit overvloedig; maar er is meer dan dit in gebed. Wanneer een gehoorzame activiteit tot de volle lengte van haar lijn is gegaan, en het noodzakelijke toch niet wordt bereikt, dan wordt er op de hand van God vertrouwd om verder te gaan dan ons, net zoals er eerder op vertrouwd werd om met ons mee te gaan. Geloof heeft geen verlangen om zijn eigen wil te hebben, als die wil niet in overeenstemming is met de gedachten van God; want zo'n verlangen zou in wezen de impuls zijn van een ongeloof dat niet vertrouwt op Gods oordeel als onze beste gids. Geloof

weet dat Gods wil het hoogste goed is, en dat alles wat gunstig voor ons is, aan onze verzoeken zal worden ingewilligd."

De geschiedenis vertelt ons dat de Tusculani, een volk in Italië, de Romeinen beledigd hadden, wiens macht oneindig veel groter was dan die van hen, en dat Camillus, aan het hoofd van een aanzienlijk leger, op weg was om hen te onderwerpen. Zich bewust van hun onvermogen om zo'n vijand het hoofd te bieden, namen ze de volgende methode om hem te kalmeren : Ze weigerden alle gedachten aan weerstand, zetten hun poorten open en iedereen legde zich toe op zijn eigen zaken, vastbesloten zich te onderwerpen waar ze wisten dat het tevergeefs was om te vechten. Camillus, die hun stad binnenkwam, was getroffen door de wijsheid en openhartigheid van hun gedrag en richtte zich tot hen met deze woorden: "Jullie alleen, van alle mensen, hebben de ware methode ontdekt om de Romeinse woede te verminderen; en jullie onderwerping is jullie beste verdediging gebleken. Op deze voorwaarden kunnen we niet meer in ons hart vinden om jullie te kwetsen dan op andere voorwaarden hadden jullie kracht kunnen vinden om ons tegen te werken." De hoofdmagistraat antwoordde: "We hebben zo oprecht berouw gehad van onze vroegere dwaasheid, dat we in het vertrouwen van die voldoening aan een grootmoedige vijand, niet bang zijn om onze fout te erkennen."

Gezien de moeilijkheid om ons hart tot deze volledige onderwerping aan de Goddelijke wil te brengen, kunnen we Fenelons gebed goed overnemen: "O God, neem mijn hart

want ik kan het niet geven; en wanneer Gij het hebt, bewaar het want ik kan het niet voor U bewaren; en red mij ondanks mijzelf."

Sommige van de beste mannen die de wereld ooit heeft gezien, hebben op dit punt grote fouten gemaakt. Mozes kon bidden voor Israël, en kon de overhand krijgen bij God; maar God beantwoordde zijn smeekbede niet voor zichzelf. Hij vroeg of God hem over de Jordaan wilde brengen, zodat hij Libanon kon zien; en na veertig jaar omzwervingen in de woestijn verlangde hij het Beloofde Land binnen te gaan; maar de Heer gaf geen gehoor aan zijn verlangen. Was dat een teken dat God niet van hem hield? Absoluut niet. Hij was een man die zeer geliefd was bij God, net als Daniël, en toch verhoorde God dit gebed van niet. Je kind zegt: "Ik wil dit of dat," maar je willigt het verzoek niet in, omdat je weet dat het de ondergang van het kind zal zijn als je hem alles geeft wat hij wil. Mozes wilde het Beloofde Land binnengaan, maar de Heer had iets anders voor hem in petto. Zoals iemand heeft gezegd: "God kuste zijn ziel en nam hem mee naar huis. "God begroef hem" - de grootste eer die ooit aan een sterfelijk mens is betoond.

Vijftienhonderd jaar later verhoorde God het gebed van Mozes; Hij stond hem toe het Beloofde Land binnen te gaan en een glimp op te vangen van de komende heerlijkheid. Op de berg van Transfiguratie, met Elia, de grote profeet, en met Petrus, Jakobus en Johannes, hoorde hij de stem van de troon van God komen: "Dit is Mijn geliefde Zoon, hoort Hem." Dat was beter dan over de Jordaan te moeten gaan, zoals Jozua

deed, en dertig jaar in het land Kanaän te moeten verblijven. Dus wanneer onze gebeden voor aardse dingen niet worden verhoord, laten we ons dan onderwerpen aan de wil van God en weten dat het goed is.

Toen iemand een doofstomme jongen vroeg waarom hij dacht dat hij doofstom geboren was, nam hij het krijtje en schreef op het bord: "Zo is het, Vader, want zo scheen het U goed."

John Brown uit Haddington zei ooit. "Ongetwijfeld heb ik beproevingen doorstaan zoals anderen; maar toch is God zo goed voor mij geweest, dat ik denk dat als Hij mij zoveel jaren zou geven als ik in deze wereld geleefd heb, ik niet zou willen dat er ook maar één omstandigheid in mijn lot veranderd zou zijn, behalve dat ik zou willen dat er minder zonde was. Er zou op mijn kist geschreven kunnen staan: 'Hier ligt één van de zorgen van de Voorzienigheid, die vroeg zowel vader als moeder verloor, en toch nooit de zorg van één van beiden nodig had.

Elia was machtig in gebed; hij liet vuur uit de hemel neerdalen op zijn offer en zijn smeekbeden brachten regen op het dorstige land. Hij stond onbevreesd voor koning Achab in de kracht van het gebed. Toch zien we hem als een lafaard onder een jeneverbesboom zitten en God vragen of Hij hem wil laten sterven. Daarvoor hield de Heer te veel van hem; Hij zou hem in een wagen van vuur naar de hemel brengen. We moeten dus niet toestaan dat de duivel misbruik van ons maakt en ons laat geloven dat God niet van ons houdt omdat Hij niet al onze

smeekbeden inwilligt op de tijd en op de manier waarop wij dat willen.

Zoals Mozes meer ruimte inneemt in het Oude Testament dan enig ander personage, zo is het met Paulus in het Nieuwe Testament, behalve misschien de Heer zelf. Toch wist Paulus niet hoe hij voor zichzelf moest bidden. Hij smeekte de Heer om "de doorn in het vlees" weg te nemen. Zijn verzoek werd niet ingewilligd, maar de Heer schonk hem een grotere zegen. Hij gaf hem meer genade. Het kan zijn dat we een beproeving hebben - een doorn in het vlees. Als het niet Gods wil is om die weg te nemen, laten we Hem dan vragen om ons meer genade te geven om die te kunnen dragen. We zien dat Paulus zich verheerlijkte in zijn tegenslagen en zwakheden, omdat de kracht van God des te meer op hem rustte. Het kan zijn dat sommigen van ons het gevoel hebben dat alles tegen ons is. Moge God ons genade geven om het standpunt van Paulus over te nemen en te zeggen: "Alle dingen werken samen ten goede voor hen die God liefhebben." Dus als we tot God bidden, moeten we onderdanig zijn en zeggen: "Uw wil geschiede".

In het Evangelie van Johannes lezen we: "Indien gij" (dat "indien" is een berg om mee te beginnen), "indien gij in Mij blijft, en Mijn woorden in u blijven, zult gij vragen wat gij wilt, en het zal u geschieden." Het laatste deel wordt vaak geciteerd, maar het eerste niet. Waarom wordt er tegenwoordig maar weinig in Christus verbleven! Je bezoekt Hem af en toe, maar dat is alles. Als Christus in mijn hart is, zal ik natuurlijk niets

vragen dat tegen Zijn wil is. En hoevelen van ons hebben God's Woord in ons wonen? We moeten een rechtvaardiging hebben voor onze gebeden. Als we een groot verlangen hebben, moeten we de Schrift doorzoeken om te zien of het juist is om het te vragen. Er zijn veel dingen die we willen die niet goed voor ons zijn; en veel andere dingen die we willen vermijden zijn eigenlijk onze beste zegeningen. Een vriend van mij was zich op een morgen aan het scheren en zijn kleine jongen, nog geen vier jaar oud, vroeg hem om zijn scheermes en zei dat hij ermee wilde kloven. Toen hij merkte dat hij het niet kon krijgen, begon hij te huilen alsof zijn hart zou breken. Ik ben bang dat velen van ons bidden om scheermessen. John Bunyan zegende God meer voor die Bedford gevangenis dan voor iets anders dat hem in dit leven overkwam. We bidden nooit om lijden; en toch is het vaak het beste wat we kunnen vragen.

Dyer zegt: "Lijden is een zegen voor ons als we God kunnen zegenen voor lijden. Lijden heeft velen ervan weerhouden om te zondigen. God had één Zoon zonder zonde; maar Hij had nooit iemand zonder verdriet. Vurige beproevingen maken gouden christenen; geheiligde verdrukkingen zijn geestelijke promoties."

Rutherford schrijft prachtig over de waarde van een geheiligde beproeving en de wijsheid om je daarin te onderwerpen aan Gods wil: "O, wat ben ik verschuldigd aan de vijl, de hamer, de oven van mijn Here Jezus, die me nu heeft laten zien hoe goed het graan van Christus is dat door Zijn molen en Zijn oven gaat, om brood te worden voor Zijn eigen tafel!

Beproefde genade is beter dan genade; en het is meer dan genade; het is heerlijkheid in haar prille jeugd. Ik zie nu dat Godzaligheid meer is dan de buitenkant, en de voorbijgangen van deze wereld en hun struiken. Wie kent de waarheid van genade zonder een beproeving? O, hoe weinig krijgt Christus van ons, behalve dat wat Hij (om zo te spreken) met veel zwoegen en pijnen wint! En hoe snel zou het geloof bevriezen zonder kruis! Hoeveel stomme kruisen zijn er niet op mijn rug gelegd, die nooit een tong hadden om de zoetheid van Christus uit te spreken, zoals deze! Als Christus Zijn eigen kruisen zegent met een tong, dan ademen ze Christus' liefde, wijsheid, vriendelijkheid en zorg voor ons uit. Waarom zou ik mij verzetten tegen de ploeg van mijn Heer, die diepe voren in mijn ziel maakt? Ik weet dat Hij geen nutteloze herder is; Hij bewerkt een oogst. O, dat deze witte verwelkte leemgrond vruchtbaar werd gemaakt om een oogst te dragen voor Hem, door Wie het zo pijnlijk wordt bewerkt, en dat deze braakliggende grond werd opgebroken! Waarom was ik (een dwaas!) bedroefd dat Hij Zijn krans en Zijn roos op mijn hoofd legde - de glorie en eer van Zijn trouwe getuigen? Ik begeer nu geen pleidooien meer te houden voor Christus. Voorwaar, Hij heeft mij niet benadeeld door wat ik lijd; Hij is mij niets schuldig; want hoe zoet en aangenaam zijn de gedachten aan Hem voor mij geweest in mijn banden, waarin ik een voldoende beloning vind! Hoe blind zijn mijn tegenstanders die mij naar een feestzaal hebben gestuurd, naar een huis van wijn, naar de heerlijke feesten van mijn lieve Heer Jezus, en niet naar een gevangenis of een plaats van ballingschap!"

We kunnen onze opmerkingen over dit onderwerp afsluiten met een verwijzing naar de woorden van de profeet Jeremia in Klaagliederen, waar hij zegt: "De Heer is goed voor hen die op Hem wachten, voor de ziel die Hem zoekt. Het is goed dat een mens zowel hoopt als rustig wacht op het heil van de Heer. Het is goed voor een man dat hij in zijn jeugd het juk draagt. Hij zit alleen en zwijgt, omdat hij het juk op zich gedragen heeft. Hij legt zijn mond in het stof, als er hoop is. Hij geeft zijn wang aan hem, die hem slaat; hij is vol van smaad. Want de Heere verstoot niet in eeuwigheid; maar al doet Hij smarten, toch zal Hij ontferming hebben naar de veelheid Zijner barmhartigheden. Want Hij verdrukt niet gewillig, noch bedroeft de kinderen der mensen... Wie zegt: en het geschiedt, terwijl de Heer het niet gebiedt? Uit de mond van de Allerhoogste komt niet het kwade en het goede voort? Waarom klaagt een levend mens, een mens voor de straf van zijn zonden? Laten wij onze wegen onderzoeken en beproeven, en ons opnieuw tot de Heer wenden. Laten wij ons hart met onze handen opheffen tot God in de hemelen."

HOOFDSTUK XI.

VERHOORDE GEBEDEN.

In het vijftiende hoofdstuk van Johannes en het zevende vers, vinden we wie hun gebeden verhoord zien - "Indien gij in Mij blijft, en Mijn woorden in u blijven, zult gij vragen wat gij wilt, en het zal u geschieden." In het vierde hoofdstuk van Jakobus, in het derde vers, wordt over sommigen gesproken van wie de gebeden niet werden verhoord: "Gij vraagt en ontvangt niet, omdat gij verkeerd vraagt." Er zijn heel veel gebeden die niet verhoord worden omdat er niet het juiste motief is; we hebben niet voldaan aan het Woord van God; we vragen verkeerd. Het is goed dat onze gebeden niet verhoord worden als we verkeerd vragen.

Als onze gebeden niet verhoord worden, kan het zijn dat we zonder het juiste motief gebeden hebben; of dat we niet volgens de Schriftteksten gebeden hebben. Laten we dus niet ontmoedigd raken of het bidden opgeven, ook al worden onze gebeden niet verhoord op de manier waarop we dat willen.

Een man ging eens naar George Muller en zei dat hij wilde dat hij voor een bepaald iets bad. De man zei dat hij God al heel vaak had gevraagd om zijn verzoek in te willigen, maar dat Hij er geen aanleiding toe had gezien. Meneer Muller haalde zijn notitieboekje tevoorschijn en liet de man de naam zien van een persoon voor wie hij, naar hij zei, al vierentwintig jaar had gebeden. Het gebed, voegde de heer Muller eraan toe, was nog

niet verhoord; maar de Heer had hem de verzekering gegeven dat die persoon bekeerd zou worden, en zijn geloof rustte daarop.

Soms merken we dat onze gebeden meteen worden verhoord terwijl we aan het bidden zijn; op andere momenten laat het antwoord op zich wachten. Maar vooral als mensen om genade bidden, hoe snel komt het antwoord! Kijk naar Paulus, toen hij riep: "O Heer, wat wilt Gij dat ik doe?" Het antwoord kwam meteen. Toen de tollenaar naar de tempel ging om te bidden - hij kreeg onmiddellijk antwoord. De dief aan het kruis bad: "Heer, gedenk mij wanneer Gij in Uw Koninkrijk komt!" en het antwoord kwam onmiddellijk - toen en daar. Er zijn veel soortgelijke gevallen in de Bijbel, maar er zijn ook anderen die lang en vaak baden. De Heer vindt het fijn om te horen dat Zijn kinderen hun verzoeken aan Hem kenbaar maken - dat ze al hun problemen aan Hem vertellen; en dan moeten we wachten op Zijn tijd. We weten niet wanneer dat is.

Er was een moeder in Connecticut die een zoon in het leger had en het brak bijna haar hart toen hij vertrok, omdat hij geen christen was. Dag na dag verhief ze haar stem in gebed voor haar zoon. Later hoorde ze dat hij naar het ziekenhuis was gebracht en daar gestorven was, maar ze kon niets te weten komen over hoe hij gestorven was. Jaren gingen voorbij en op een dag kwam een vriend op bezoek bij een familielid voor zaken. Er hing een foto van de soldaat aan de muur. Hij keek ernaar en zei: "Kende je die jongeman?" De moeder zei: "Die jongeman was mijn zoon. Hij stierf in de late oorlog." De man

antwoordde: "Ik kende hem heel goed, hij was in mijn gezelschap." De moeder vroeg toen: "Weet u iets over zijn einde?" De man zei: "Ik was in het ziekenhuis, en hij stierf een zeer vredige dood, triomfantelijk in het geloof." De moeder had de hoop opgegeven ooit nog iets van haar zoon te horen, maar voordat ze wegging, had ze de voldoening te weten dat haar gebeden bij God hadden gezegevierd.

Ik denk dat we veel van onze gebeden waarvan we dachten dat ze onbeantwoord waren, beantwoord zullen vinden als we in de hemel komen. Als het een waar gebed van geloof is, zal God ons niet teleurstellen. Laten we niet aan God twijfelen. Op een bijeenkomst die ik bijwoonde, wees een man iemand aan en zei: "Zie je die man daar? Dat is een van de leiders van een ongelovige club." Ik ging naast hem zitten, toen de ongelovige zei: "Ik ben geen christen. Je hebt deze mensen lang genoeg in de maling genomen en sommige van deze oude vrouwen laten geloven dat jij gebedsverhoringen krijgt. Probeer het eens bij mij." Ik bad en toen ik opstond, zei de ongelovige met veel sarcasme: "Ik ben niet bekeerd ; God heeft je gebed niet verhoord!" Ik zei: "Maar misschien bekeer jij je nog." Enige tijd later ontving ik een brief van een vriend, waarin stond dat hij bekeerd was en aan het werk was in de samenkomsten.

Jeremia bad en zei: "Ach, Here God! Zie, Gij hebt de hemel en de aarde gemaakt door Uw grote macht en Arm uitgestrekt, en niets is U te moeilijk." Niets is te moeilijk voor God; dat is een goed motto. Ik geloof dat dit een tijd is van grote zegen in de wereld, en we mogen grote dingen verwachten. Laten we

opstaan en erin delen, terwijl de zegen overal om ons heen valt. God heeft gezegd: "Roep tot Mij en Ik zal u antwoorden en u grote en machtige dingen tonen die gij niet weet." Laten we nu de Heer aanroepen; en laten we bidden dat het omwille van Christus gebeurt - niet omwille van onszelf.

Op een christelijke conventie enkele jaren geleden sprak een vooraanstaand man over het onderwerp "Omwille van Christus" en hij wierp een nieuw licht op deze passage. Ik had het nog nooit op die manier gezien. Toen de oorlog uitbrak had de enige zoon van deze man dienst genomen en hij had nog nooit een compagnie soldaten gezien, maar zijn hart ging naar hen uit. Ze begonnen een soldaten tehuis in de stad waar deze heer woonde, en hij ging graag in het comité en trad op als voorzitter. Enige tijd later zei hij tegen zijn vrouw: "Ik heb zoveel tijd aan deze soldaten besteed dat ik mijn werk heb verwaarloosd," en hij ging naar zijn kantoor met het vaste voornemen dat hij die dag door geen enkele soldaat gestoord zou worden. Niet veel later ging de deur open: , en hij zag een soldaat binnenkomen. Hij trok zich niets van hem aan, maar bleef schrijven en de arme man bleef een tijdje staan. Uiteindelijk legde de soldaat een oud, vuil stuk papier neer waarop geschreven stond. De heer merkte op dat het het handschrift van zijn zoon was, en hij greep de brief meteen en las hem. Het was iets van deze strekking: "Beste vader, deze jongeman behoort tot mijn compagnie. Hij heeft zijn gezondheid verloren bij de verdediging van zijn land en is op weg naar huis om bij zijn moeder te sterven. Behandel hem vriendelijk omwille van Charlie." De heer liet meteen zijn

werk vallen en nam de soldaat mee naar zijn huis, waar hij vriendelijk verzorgd werd tot hij in staat was om naar huis naar zijn moeder gestuurd te worden; toen bracht hij hem naar het station en stuurde hem naar huis met een "God zegene je, omwille van Charlie!".

Laten onze gebeden dan om Christus' wil zijn. Als we willen dat onze zonen en dochters zich bekeren, laten we dan bidden dat het om Christus' wil gebeurt. Als dat het motief is, zullen onze gebeden verhoord worden. Als God Christus voor de wereld opgaf, wat zal Hij ons dan niet geven? Als Hij Christus gaf aan de moordenaars en godslasteraars en de rebellen van een wereld die in goddeloosheid en zonde ligt, wat zou Hij dan niet geven aan hen die tot Hem gaan omwille van Christus? Laat ons gebed zijn dat God Zijn werk bevordert, niet voor onze glorie - niet omwille van onszelf - maar omwille van Zijn geliefde Zoon die Hij gezonden heeft.

Laten we dus onthouden dat we een antwoord moeten verwachten als we bidden. Laten we ernaar op zoek zijn. Ik herinner me dat aan het einde van een samenkomst in een van onze zuidelijke steden aan het einde van de oorlog een man huilend en bevend naar me toe kwam. Ik dacht dat iets wat ik had gezegd hem had opgewonden en ik begon hem te vragen wat het was. Ik merkte echter dat hij geen woord kon vertellen van wat ik had gezegd. "Mijn vriend," zei ik, "wat is het probleem?" Hij stak zijn hand in zijn zak en haalde er een brief uit, helemaal bevuild, alsof zijn tranen erop gevallen waren. "Die brief," zei hij, "heb ik gisteravond van mijn zus gekregen.

Ze vertelt me dat ze elke avond op haar knieën gaat en tot God bidt voor mij. Ik denk dat ik de slechtste man in het hele leger van de Cumberland ben. Ik heb me vandaag doodongelukkig gevoeld." Die zus was zeshonderd mijl verderop, maar ze had haar broer op zijn knieën gekregen in antwoord op haar ernstig, gelovig gebed. Het was een moeilijk geval, maar God hoorde en verhoorde het gebed van deze godvruchtige zuster, zodat de man als klei in de handen van de pottenbakker was. Hij werd al snel in het Koninkrijk van God gebracht - allemaal door de gebeden van zijn zus.

Ik ging zo'n dertig mijl verder naar een andere plaats, waar ik dit verhaal vertelde. Een jonge man, een luitenant in het leger, stond op en zei: "Dat doet me denken aan de laatste brief die ik van mijn moeder kreeg. Ze vertelde me dat ze elke avond als de zon onderging voor me bad. Ze smeekte me, toen ik haar brief kreeg, om alleen weg te gaan en me aan God over te geven. Ik stopte de brief in mijn zak, denkend dat er genoeg tijd zou zijn." Hij vertelde verder dat het volgende nieuws dat van thuis kwam, was dat zijn moeder weg was. Hij ging alleen het bos in en riep tot de God van zijn moeder om genade voor hem. Toen hij met een stralend gezicht op de bijeenkomst stond, zei die luitenant: "De gebeden van mijn moeder zijn verhoord; en het spijt me alleen dat ze niet heeft geleefd om het te weten; maar ik zal haar binnenkort ontmoeten." Dus ook al leven we misschien niet om het antwoord op onze gebeden te zien, als we krachtig tot God roepen, zal het antwoord komen.

Vele jaren geleden woonde er in Schotland een man met zijn vrouw en drie kinderen - twee meisjes en een jongen. Hij had de gewoonte om dronken te worden en zo zijn situatie te verliezen. Uiteindelijk zei hij dat hij Johnnie mee zou nemen en naar Amerika zou gaan, waar hij weg zou zijn van zijn oude vrienden en waar hij zijn leven opnieuw kon beginnen. Hij nam de kleine, zeven jaar oude jongen mee en vertrok. Kort nadat hij in Amerika aankwam, ging hij een saloon binnen en werd dronken. Hij werd op straat van zijn zoontje gescheiden en zijn vrienden hebben hem sindsdien nooit meer gezien. De kleine jongen werd in een inrichting geplaatst en ging daarna in de leer in Massachusetts. Nadat hij daar een tijdje was geweest, werd hij ontevreden en ging hij naar zee; uiteindelijk kwam hij naar Chicago om op de meren te werken. Hij was een zwervende geest geweest, had over zee en land gereisd, en nu was hij in Chicago. Toen het schip een keer in de haven kwam, werd hij uitgenodigd voor een evangeliesamenkomst. Het blijde geluid van het Evangelie bereikte hem en hij werd een christen.

Nadat hij een tijdje christen was geweest, wilde hij heel graag zijn moeder vinden. Hij schreef naar verschillende plaatsen in Schotland, maar kon niet ontdekken waar ze was. Op een dag las hij in de Psalmen - "Geen goed ding zal Hij onthouden aan hen die oprecht wandelen." Hij sloeg zijn Bijbel dicht, ging op zijn knieën en zei: "O God, ik probeer al maanden oprecht te wandelen; help me om mijn moeder te vinden." Het kwam in hem op om terug te schrijven naar de plaats in Massachusetts van waar hij jaren eerder was weggelopen. Daar bleek al zeven

jaar een brief uit Schotland op hem te wachten. Hij schreef meteen naar de plaats in Schotland en ontdekte dat zijn moeder nog leefde; het antwoord kwam meteen terug. Ik zou willen dat je hem had gezien toen hij die brief kreeg. Hij bracht hem naar me toe en de tranen vloeiden zo dat hij hem nauwelijks kon lezen. Zijn zus had namens de moeder geschreven; ze was zo overweldigd door de tijding van haar lang verloren jongen dat ze niet kon schrijven.

De zuster zei dat al die negentien jaar dat hij weg was geweest, zijn moeder dag en nacht tot God had gebeden dat hij gered zou worden en dat ze zou leven om te weten wat er van hem geworden was en om hem weer te zien. Nu, zei de zus, was ze zo dolgelukkig, niet alleen dat hij nog leefde, maar ook dat hij christen was geworden. Het duurde niet lang voordat de moeder en de zussen naar Chicago kwamen om hem te ontmoeten.

Ik noem dit voorval om te laten zien hoe God gebeden beantwoordt. Deze moeder riep negentien lange jaren tot God. Soms moet het haar hebben geleken alsof God niet van plan was om haar de wens van haar hart te geven; maar ze bleef bidden en uiteindelijk kwam het antwoord. Het volgende persoonlijke getuigenis werd in het openbaar gegeven op een van onze samenkomsten die onlangs in Londen werd gehouden, en kan dienen om lezers van deze bladzijden te helpen en te bemoedigen.

EEN GETUIGENIS VAN EEN GEBEDSBIJEENKOMST.

"Ik wil dat jullie begrijpen, mijn vrienden, dat wat ik zeg niet is wat ik deed, maar wat God deed. *Alleen God had het kunnen doen*! Ik had het al veel eerder opgegeven als slecht werk. Maar het is uit Gods grote barmhartigheid dat ik hier vanavond sta, om jullie te vertellen dat Christus in staat is om allen die door Hem tot God komen, *tot het uiterste* te redden.

"Het lezen van deze 'verzoeken' (voor de redding van dronkaards) raakte me inderdaad heel diep. Ze leken een echo te zijn van menig gebedsverzoek dat voor mij is gedaan. En vanuit mijn kennis van de samenleving in het algemeen en van de menselijke natuur, weet ik dat er in een groot aantal gezinnen behoefte is aan zo'n verzoek.

"Daarom, als wat ik je vertel een christelijk hart zal opvrolijken, een godvruchtige vader en moeder zal aanmoedigen om voor hun zonen te blijven bidden, of een man of vrouw zal bijstaan die zichzelf buiten het bereik van de hoop heeft gevoeld, dan zal ik God daarvoor danken.

"Ik had heel goede kansen. Mijn ouders hielden van de Heer Jezus en deden hun best om mij op te leiden op de goede weg; en een tijd lang dacht ik zelf dat ik een christen zou worden. Maar ik raakte van Christus verwijderd en keerde me steeds verder van God en alle goede invloeden af.

"Het was op een openbare school waar ik voor het eerst leerde drinken. Op mijn zeventiende dronk ik vaak te veel, maar ik had een hoeveelheid zelfrespect die me ervan weerhield om tot mijn drieëntwintigste door het lint te gaan; maar vanaf dat moment tot mijn zesentwintigste ging ik gestaag bergafwaarts. In Cambridge ging ik steeds verder met drinken, totdat ik alle zelfrespect verloor en vrijwillig de slechtste kameraden koos.

"Ik dwaalde steeds verder van God af, totdat mijn vrienden, zij die christen waren en zij die dat niet waren, erover nadachten en mij vertelden dat er heel weinig hoop voor mij was. Ik was door allerlei mensen aangesproken, maar ik 'haatte berisping'. Ik haatte alles wat naar godsdienst rook en ik spotte met elke goede raad of elk vriendelijk woord dat mij op die manier werd aangeboden.

"Mijn vader en moeder stierven allebei zonder mij bij de Heer gebracht te zien worden. Ze hebben voor me gebeden zolang ze leefden en op het laatst vroeg mijn moeder me of ik haar niet wilde volgen om bij haar in de hemel te zijn. Om haar te kalmeren zei ik dat ik dat zou doen. Maar ik meende het niet en ik dacht, toen ze overleden was, dat ze nu mijn echte gevoelens kende. Na haar dood ging het van kwaad tot erger, en ik dook steeds dieper in ondeugd. De drank kreeg steeds meer vat op me en ik zakte steeds dieper weg. Ik was nooit 'in de goot' in de betekenis waarin die term over het algemeen wordt begrepen, maar ik was zo laag in mijn ziel als elke man die in een van de gewone logementen woont.

"Ik ging van Cambridge eerst naar een stad in het noorden, waar ik in dienst trad bij een advocaat, en daarna naar Londen. Terwijl ik in het noorden was, kwamen de heren Moody en Sankey naar de stad waar ik woonde; en een tante van mij, die nog steeds voor mij bad na de dood van mijn moeder, kwam en zei tegen mij: 'Ik heb een gunst te vragen aan jou.' Ze was erg aardig voor me geweest en ik wist wat ze wilde. Ze zei: 'Ik wil dat je naar de heren Moody en Sankey gaat luisteren. Heel goed,' zei ik, 'het is een koopje. Ik zal naar de mannen gaan luisteren, maar je mag het me nooit meer vragen. Beloof je dat?' 'Ja,' zei ze, 'dat beloof ik.' Ik ging, en hield, zoals ik dacht, mijn deel van de koop zeer religieus.

"Ik wachtte tot de preek voorbij was en ik zag meneer Moody van de preekstoel afkomen. Er was ernstig voor mij gebeden en mijn tante en hij hadden afgesproken dat de preek op mij van toepassing zou zijn en dat hij meteen daarna met mij zou komen spreken. We ontmoetten de heer Moody in het gangpad en ik dacht dat ik iets heel slims had gedaan toen ik om mijn tante heen liep, voordat de heer Moody mij kon toespreken, en het gebouw uitliep.

"Daarna dwaalde ik verder van God af en ik geloof niet dat ik twee of drie jaar lang mijn knieën gebogen heb om te bidden. Ik ging naar Londen en het ging steeds slechter. Soms probeerde ik me op te trekken. Ik maakte allerlei voornemens. Ik beloofde mezelf en mijn vrienden om niet meer aan de drank te gaan. Ik hield me een paar dagen aan mijn voornemens en een keer zelfs zes maanden lang, maar de verleiding kwam met

meer kracht dan ooit en dreef me steeds verder van het pad der deugd. Toen ik in Londen was, verwaarloosde ik mijn zaken en alles wat ik had moeten doen en zonk dieper weg in de zonde.

"Een van mijn metgezellen zei tegen me: 'Als je je niet inhoudt, ga je dood.' 'Hoe komt dat?' vroeg ik. 'Je vermoordt jezelf, want je kunt niet zoveel drinken als vroeger." Nou,' antwoordde ik, 'dan kan ik er niets aan doen.' Ik kwam in zo'n toestand dat ik dacht dat er geen hulp meer mogelijk was.

"Het doet me pijn om deze dingen te vertellen; en terwijl ik ze vertel, verhoede God dat ik iets anders dan schaamte zou voelen. Ik vertel jullie deze dingen omdat we een Redder hebben; en als de Heer Jezus Christus zelfs mij gered heeft, dan is Hij ook in staat om jullie te redden.

"De zaken gingen zo door totdat ik uiteindelijk alle controle over mezelf verloor.

"Op een dag had ik gedronken en gebiljart en 's avonds ging ik terug naar mijn kamer. Ik dacht dat ik daar een tijdje zou blijven zitten en dan weer naar buiten zou gaan, zoals gewoonlijk. Voordat ik wegging, begon ik na te denken, en de gedachte kwam bij me op: 'Hoe zal dit alles eindigen?' 'Oh,' dacht ik bij mezelf, 'wat heeft dat voor zin? Ik weet hoe het zal eindigen - in mijn eeuwige ondergang, lichaam en ziel!' Ik voelde dat ik mezelf aan het doden was, mijn lichaam, en ik wist maar al te goed wat het gevolg zou zijn voor mijn ziel. Ik

dacht dat ik onmogelijk gered kon worden. Maar de gedachte kwam heel sterk bij me op: 'Is er een manier om te ontsnappen?' 'Nee,' zei ik, 'ik heb een aantal voornemens gemaakt. Ik heb alles gedaan wat ik kon om niet te drinken, maar ik kan het niet. Het is onmogelijk.

"Precies op dat moment kwamen de woorden in mijn gedachten, uit Gods eigen Woord - woorden die ik me niet meer had herinnerd sinds ik een jongen was: 'Bij mensen is dit onmogelijk, maar bij God zijn alle dingen mogelijk.' En toen zag ik in een flits dat wat ik zojuist had toegegeven, zoals ik honderden keren eerder had gedaan, een onmogelijkheid te zijn, het enige was dat God Zichzelf had beloofd te doen, als ik naar Hem toe zou gaan. Alle moeilijkheden kwamen op mijn weg - mijn metgezellen, mijn omgeving van allerlei aard, maar ik keek omhoog en dacht: 'Het is mogelijk bij God.

"Ik ging daar en toen op mijn knieën, in mijn kamer, en begon God te vragen het onmogelijke te doen. Zodra ik tot Hem bad, met zeer stotterende uitspraken - ik had bijna drie jaar niet gebeden - dacht ik: 'Nu dan, God zal me helpen.' Ik greep Zijn waarheid, ik weet niet hoe. Het duurde negen dagen voordat ik wist hoe, en voordat ik enige zekerheid, of vrede en rust, in mijn ziel had. Ik stond op, daar en toen, met de hoop dat God me zou redden. Ik nam aan dat het de waarheid was en ik heb het uiteindelijk bewezen; daarvoor prijs ik God.

"Ik dacht dat het beste wat ik kon doen was om iemand te zoeken die met mij over mijn ziel kon praten en mij kon

vertellen hoe ik gered kon worden; want ik was een volmaakte heiden, hoewel ik zo goed was opgevoed. Ik ging erop uit en ging op jacht in Londen; en het laat zien hoe weinig ik wist van religieuze mensen en gebedshuizen, dat ik geen Wesleyaanse kapel kon vinden. Mijn vader en moeder waren Wesleyanen en ik dacht dat ik wel een plek zou vinden die bij hun kerkgenootschap hoorde, maar dat kon ik niet. Ik heb anderhalf uur gezocht en die nacht verkeerde ik in de meest volstrekte, laaghartige ellende van lichaam en ziel die iemand zich maar kan voorstellen.

"Ik kwam thuis in mijn woning en ging naar boven, en dacht bij mezelf: 'Ik ga niet naar bed voordat ik gered ben.' Maar ik was zo ziek van het drinken - ik had 's avonds niet mijn gebruikelijke hoeveelheid voedsel gehad; en de reactie was zo enorm, dat ik voelde dat ik naar bed moest gaan (hoewel ik het niet durfde), of ik zou 's morgens in een zeer ernstige toestand zijn.

"Ik wist hoe ik 's morgens zou moeten zijn, denkend: 'Wat was ik vannacht toch een dwaas!' als ik redelijk fris wakker zou worden en weer zou gaan drinken, zoals ik al zo vaak had gedaan. Maar weer dacht ik: 'God kan het onmogelijke doen. Hij zal doen wat ik zelf niet kan. En ik bad tot de Heer dat ik wakker mocht worden in ongeveer dezelfde toestand als waarin ik naar bed ging, terwijl ik het gewicht van mijn zonden en mijn ellende voelde. Toen ging ik slapen. Het eerste wat ik 's morgens deed, zodra ik me herinnerde waar ik was, dacht ik: 'Heeft de overtuiging me verlaten?' Nee, ik was ellendiger dan

voorheen, en - het leek vreemd, hoewel het natuurlijk was - ik stond op en dankte de Heer omdat Hij me bezorgd had gehouden over mijn ziel.

"Heb jij je ooit zo gevoeld? Misschien ben je na een ontmoeting of gesprek met een christen, of na het lezen van het Woord van God, ellendig en 'bijna overtuigd' naar je kamer gegaan.

Ik ging acht of negen dagen door met het zoeken van de Heer. Op zaterdagochtend moest ik het de klerken gaan vertellen. Dat was moeilijk. Ik deed het met tranen over mijn wangen. Een man huilt niet graag voor andere mannen. Hoe dan ook, ik vertelde hen dat ik christen wilde worden, en dat ook van plan was. De Heer hielp me met die belofte: 'Bij God zijn alle dingen mogelijk.

"Een scepticus liet zijn hoofd vallen en zei niets. Een andere kerel, met wie ik biljart speelde, zei: 'Ik wou dat ik het lef had om het zelf te zeggen!' Mijn woorden werden anders ontvangen dan ik had gedacht. Maar juist de man die me had verteld dat ik mezelf doodde aan de drank, probeerde me anderhalf uur lang aan het drinken te krijgen door te zeggen dat ik 'de blues had en niet lekker in mijn vel zat en dat een glas cognac of whisky me goed zou doen'. Hij probeerde me aan het drinken te krijgen; en uiteindelijk keerde ik me naar hem toe en zei: 'Weet je nog wat je tegen me zei; ik probeer van de drank af te komen en het niet meer aan te raken. Als ik

daaraan denk, moet ik denken aan de woorden van God zelf: 'De tedere barmhartigheden van de goddelozen zijn wreed'.

"En nu trok de Heer me verder tot het draadje een kabel werd, waaraan mijn ziel kon slingeren. Hij trok me dichterbij, totdat ik ontdekte dat Hij mijn Redder was. Hij is waarlijk 'bij machte om allen die door Hem tot God komen, tot het uiterste te redden'.

"Ik moet niet vergeten je te vertellen dat ik in mijn ellende, mijn hulpeloosheid en mijn zonde voor God neerlag en Hem toevertrouwde dat het onmogelijk was dat ik gered zou worden; dat het onmogelijk voor mij was om van de drank af te blijven; maar vanaf die nacht tot op dit moment heb ik nooit het minste verlangen naar drank gehad.

"Het was inderdaad een zware strijd om te stoppen met roken. Maar God, in Zijn grote wijsheid, wist dat ik tot verdriet zou komen als ik in mijn eentje had moeten vechten tegen het overweldigende verlangen dat ik naar drank had; en Hij nam ook dat verlangen weg. Vanaf die dag tot op de dag van vandaag heeft de Heer mij van de drank afgehouden en mij er een bittere hekel aan laten krijgen. Ik zei eenvoudigweg dat ik geen kracht had; en die heb ik nu ook niet; maar het is de Heer Jezus die 'ook machtig is om hen te redden tot het uiterste die door Hem tot God komen'.

"Als iemand mij hoort en alle hoop heeft opgegeven, kom dan naar de Verlosser! Dat is Zijn naam, want 'Hij zal Zijn volk

redden van hun zonden'. Waar ik sindsdien ook heen ben gegaan, ik heb gemerkt dat Hij mijn Redder is. God verhoede dat ik zou roemen! Dat zou roemen in mijn schaamte zijn. Het is tot mijn schande dat ik zo over mezelf spreek; maar o, de Redder is in staat om te redden en Hij zal redden!

"Christelijke vrienden, blijf bidden. Het kan zijn dat jullie naar de hemel gaan voordat jullie zonen worden thuisgebracht. Mijn ouders deden dat; en mijn zussen hebben jaren en jaren voor mij gebeden. Maar nu kan ik anderen helpen op hun weg naar Sion. Prijs de Heer voor al Zijn genade voor mij!

"Denk eraan: 'Bij God zijn alle dingen mogelijk.' En dan kun je net als Paulus zeggen: 'Ik kan alles door Christus, die mij sterkt.'"

HET EINDE.